செம்மொழி வரலாற்றில் சில செப்பேடுகள்

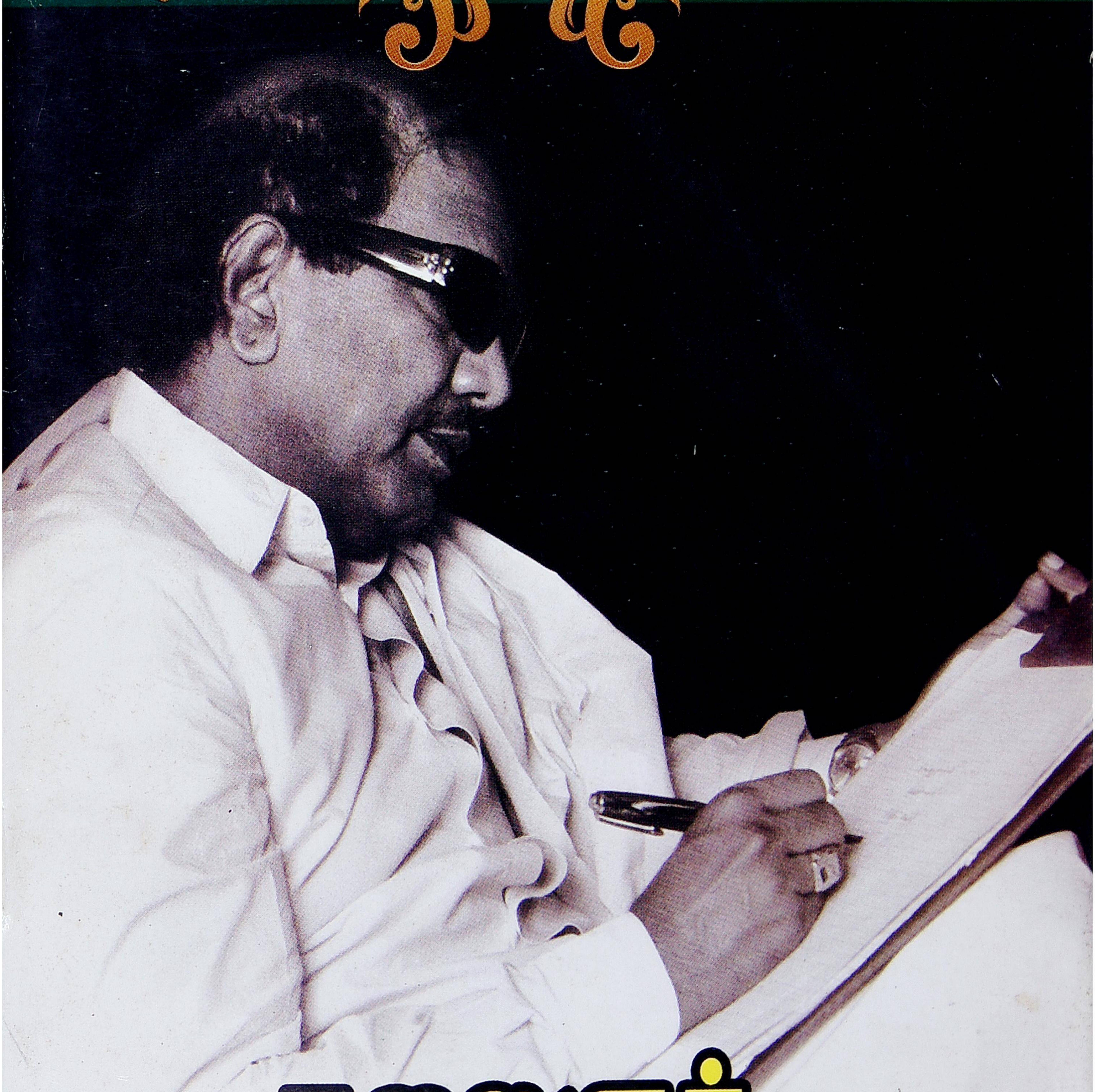

கலைஞர்

பேராசிரியர். தி.வ. மெய்கண்டார் அவர்களின்

அன்பளிப்பு

செம்மொழி வரலாற்றில் சில செப்பேடுகள்

கலைஞர்

நக்கீரன் வெளியீடு

கடிதங்கள் அல்ல... காலப்பெட்டகம்

தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர் என்று பாடினார் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன். உயிருக்கு நிகரான தமிழைப் போற்றிப் பாதுகாத்தால்தான் இந்த இனத்தின் ஆயுள் நீடிக்கும். அதனால்தான், வீழ்வது நாமாக இருப்பினும் வாழ்வது தமிழாக இருக்கட்டும் என்ற முழக்கத்தை தொடர்ந்து எழுப்பிக்கொண்டிருக்கிறார் முத்தமிழறிஞர் தமிழக முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள். அவருடைய விடாத முயற்சியின் விளைவாகத்தான், தமிழுக்குச் செம்மொழித் தகுதி என்ற நூற்றாண்டுகளுக்கும் மேலான பெருங்கனவு நிறைவேறியிருக்கிறது.தவமிருந்து பெற்ற குழந்தையை சீராட்டிப் பாராட்டி விழா கொண்டாடுவது வழக்கம். போராடி-வாதாடி-பெருமுயற்சிக்குப்பின் தமிழுக்குக் கிடைத்துள்ள செம்மொழித்தகுதியைப் போற்றவும், காலம் கடந்து நிற்கும் தமிழ் மொழியில் புதிய புதிய முயற்சிகளுக்கானத் திட்டங்களை வகுக்கவும் கோவையில் உலகத் தமிழ் செம்மொழி மாநாடு சிறப்பாக நடைபெறவிருக்கிறது.

ஏன் இந்த மாநாடு? உயர்தனிச் செம்மொழியாம் தமிழ் மொழியை மத்திய அரசு அங்கீகாரம் செய்வதற்கு இத்தனை பாடுபடவேண்டியிருந்தது ஏன்? செம்மொழி என்கிற தகுதியினால் எதிர்காலத் தலைமுறையினர் பெறப் போகின்ற பயன் என்ன? -என்ற கேள்விகளுக்கு விடை தெரிந்தால்தான், உலகத் தமிழ் செம்மொழி மாநாட்டின் அவசியத்தை தமிழ் இளைஞர்கள் உணர்ந்து, அவர்கள் இந்த மாநாட்டிற்கு அணி திரள்வார்கள். அந்தப் பணியை யார் செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்த்திருக்காமல், தானே அப்பணியை மேற்கொண்டு தலைமைப் பொறுப்புக்கே புது இலக்கணம் வகுத்திருக்கிறார் முதல்வர் கலைஞர். அவருடைய சிந்தனையெல்லாம் உலகத் தமிழ் செம்மொழி மாநாடு குறித்துதான். அவருடைய உழைப்பெல்லாம் மாநாட்டைச் சிறப்பாக நடத்துவது குறித்துதான். தமிழ் மொழிக்காகவும் தமிழர் நலனுக்காகவும் நொடிப்பொழுதும் அயராமல் உழைக்கின்ற இன்னொரு தலைவர் தமிழகத்தில் இல்லை என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. ஓய்வு என்று சொல்லிவிட்டு பெங்களூருக்குச் சென்ற நிலையிலும், அங்கும் ஓய்வின்றி செம்மொழி மாநாடு குறித்த சிந்தனைதான், செயலாற்றல்தான்.

இந்திய அரசினால் தமிழுக்குச் செம்மொழித் தகுதி வழங்கப்படுவதற்காகக் குரல் எழுப்பிய-பாடுபட்ட-போராட்டம் நடத்திய தமிழ்ச் சான்றோர்கள் பல பேர். அந்த நெடிய வரலாற்றை இளைய தலைமுறைத் தமிழர்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்ற நோக்கில், செம்மொழிச் செப்பேடுகள் எனும் தலைப்பில் முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் 7 கடிதங்களை எழுதினார்கள். இந்திய மொழிகளிடையிலும் உலக மொழிகளிடையிலும் தமிழ் தனித்து விளங்கும் நிலையிலும் அதற்குரிய தகுதியைப் பெறத் தமிழர்கள் எவ்வளவு நீண்ட போராட்டத்தை நடத்த வேண்டியிருந்தது என்பதையும் தெள்ளத் தெளிவாக விளக்கும் இவை வெறும் கடிதங்களல்ல;

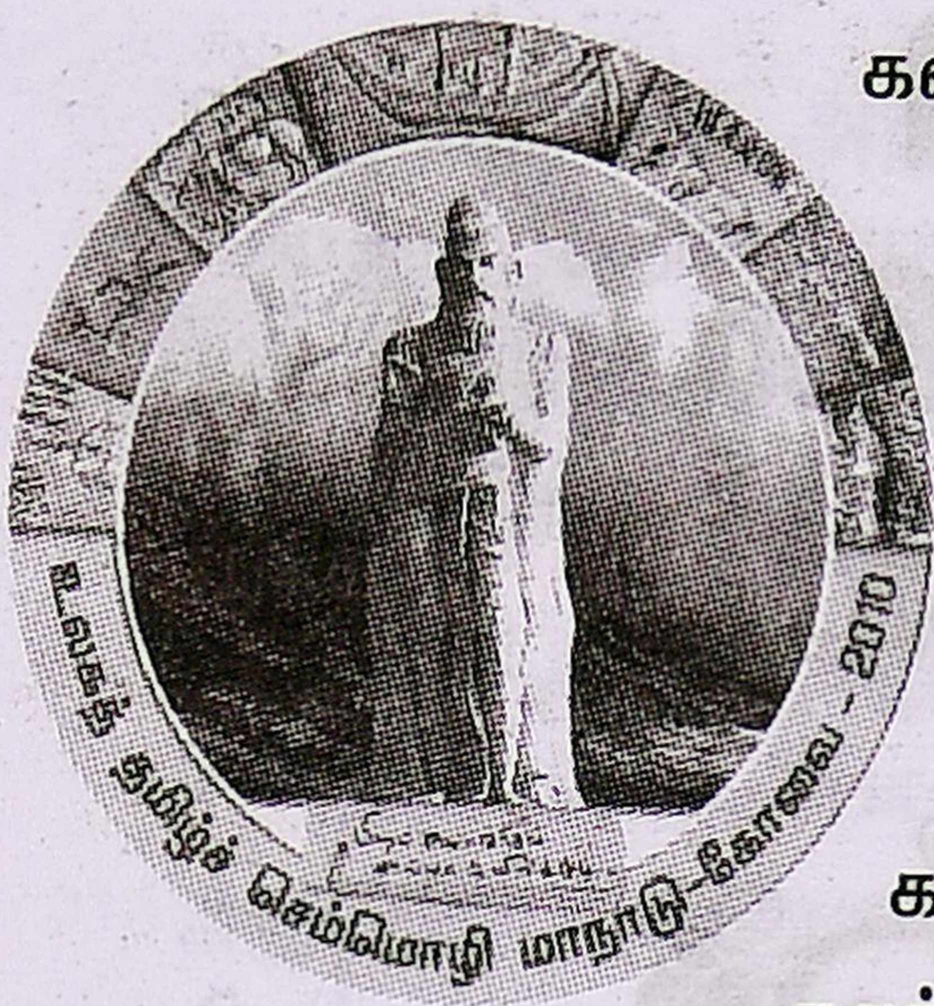

கல்வெட்டாய் அமைந்த காலப்பெட்டகம். அந்தக் கல்வெட்டை அச்சு வாகனமேற்றி தமிழ் இளைஞர்கள் நடுவே ஊர்வலம் விடவேண்டிய பொறுப்பு ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்கிறது.

ஊர்கூடி தேரிழுப்போம் வாருங்கள் என உலகத் தமிழர்கள் அனைவரையும் செம்மொழி மாநாட்டுக்கு அழைத்திருக்கும் கலைஞர், அரசியல் வேறுபாடுகளைக் கடந்து இந்த மாநாட்டில் அனைத்துத் தமிழர்களும் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என வேண்டுகோள் விடுத்திருக் கிறார். மாநாட்டைச் சிறப்புற நடத்துவதற்காக 21 குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. 200-க்கும் மேற்பட்ட அறிஞர் பெருமக்கள் அதில் இடம்பெற்றுள்ளனர்.கடந்த டிசம்பர் 31-ந் தேதி முதல்வர் தலைமையில் நடைபெற்ற இக்குழுவினரின் முதல் ஆலோசனைக் கூட்டத்தில், மக்கள் தொடர்பு குழுவின் உறுப்பினர் என்ற முறையில் கலந்துகொள்ளும் வாய்ப்பினைப் பெற்ற போது, தமிழகத்தில் உள்ள நாளேடுகளும் பருவ இதழ்களும் உலகத் தமிழ் செம்மொழி மாநாடு குறித்து சிறப்பிதழ்களை வெளியிடவேண்டும் என்ற கருத்தினை முன்வைத்தோம்.

தமிழ் நம் எல்லோருக்கும் தாய். அதிலும், பத்திரிகை-தொலைக்காட்சி., இணையதளம் உள்ளிட்ட ஊடகத்துறையினருக்கும் பாலூட்டி, சோறு ஊட்டும் தாய். தமிழ்தான் வாழ்வாதாரம். தமிழ் இல்லையென்றால் பிழைப்பே இல்லை என்கிற நிலையில், அந்தத் தமிழுக்காக நடைபெறும் செம்மொழி மாநாட்டிற்காக ஊடகத்துறையில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் தங்களது பணியைச் சிறப்பாக செய்து பொதுமக்களையும் இளைய தலைமுறையினரையும் செம்மொழி மாநாட்டுக்கு ஈர்த்து, தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்குத் துணை நிற்க வேண்டும் என்பதுதான் எங்களின் பணிவான கருத்து.

சொன்னதைச் செய்வோம் என்பவர் முதல்வர் கலைஞர். அவர் முன்னிலையில் நடந்த ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் சொன்னதை நக்கீரன் முன்னின்று செய்து முன்னுதாரணமாக விளங்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலும், செம்மொழி மாநாட்டிற்கு எங்களின் முதல் பணி என்கிற வகையிலும் கல்வெட்டாக அமைந்த முதல்வர் கலைஞரின் கடிதத் தொகுப்பை சிறு நூலாக வெளியிடுவதில் பெருமை கொள்கிறோம். இச்சிறு வெளியீட்டை தமிழக மக்களிடம் கொண்டு சேர்த்து, தாய்த்தமிழின் பெருமையினை உணர்த்தி, உலகத் தமிழ் செம்மொழி மாநாட்டுக்கு அவர்களை அணிதிரட்டும் பணியில் துணை நிற்பதில் மனநிறைவு கொள்கிறோம்.

தமிழைப் போலவே காலம் கடந்து நிற்கும் கலைஞரின் எழுத்துகளைத் தாங்கிய இச்சிறு வெளியீடு, தாய்த் தமிழுக்கு நக்கீரன் செலுத்தும் காணிக்கை.

-நக்கீரன் கோபால்

செம்மொழி வரலாற்றில் சில செப்பேடுகள்

உடன்பிறப்பே,

ஒய்வுக்காக பெங்களூருக்கு வந்திருக்கிறேன் என்று நீ எண்ணிக் கொண்டிருப்பாய். ஓய்வுக்காக அல்ல; அல்ல! ஒப்பற்ற முறையில் நடக்க விருக்கும் உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாட்டிற்குக் கடிதங்களைக் கொண்டு, ஒரு தோரணவாயில் அமைக்கின்ற ஆர்வத்தோடு தான், இந்த ஓய்வைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறேன். தோரணவாயில் அமைக்க நான் கொட்டிவைக்கும் கற்களின் குவியல் இது!

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 1967ஆம் ஆண்டு தமிழகத்தின் முதலமைச்சராக முன்னின்று நடத்திய இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டினையும் சேர்த்து, இதுவரை "உலகத் தமிழ்மாநாடு" என்ற பெயரில் எட்டு மாநாடுகள் நடந்தேறியுள்ளன.

சென்னையில் சிறப்புறவும், கண்டோர் வியப்புறவும் நடைபெற்ற இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு தமிழர்களின் உள்ள உணர்விலும், அறிவுத் திறனிலும் விதைத்த மிகப்பெரிய மாற்றத்தின் காரணமாக; அறிஞர் அண்ணா அவர்கள்,

"திராவிடர்தம் மொழியாம் செந்தமிழ் மொழியின் மேன்மையும் மேம்பாடும் சீரும் சிறப்பும் உலகப் பார்வையில் சிறப்பிடம் பெற்று வருகின்றது.

தமிழின் சிறப்பியல்புகளை – செம்மொழிக்கேற்ற சீரிளம் இயல்புகளை மொழிவல்லார் பலரும் மெத்தவும் மெச்சிடுகின்றனர்.

தமிழ்மொழி, காலத்தால் மிக மிகத் தொன்மையானது. இலக்கண இலக்கிய விதிகளையும் வரைமுறைகளையும் செவ்வனே பெற்றுள்ளது. தூயது – தூய்மையானது. துல்லியமாக எண்ணங்களை வெளிப் படுத்திடும் சொல்வளம் மிகவும் படைத்தது. உணர்வுகளை நுட்ப மாகவும் நுண்ணியமாகவும், நேர்மையாகவும், நேர்த்தியாகவும் ஊட்டிடும் நயம் மெத்தவும் மிக்கது. எண்ணங்களை, ஏற்பாடுகளை – கொள்கை கோட்பாடுகளை வழுவாமல், பிறழாமல் குறித்துணர்த்திக் கூறிடும் சொல்லாட்சியும் உடைத்தானது.

சூடு, சுவை, சூட்சுமம், மதி நுட்பம் வாய்ந்த குறிப்புரை, விரிவுரை,

விளக்கவுரை அத்துணையும் ஆற்றிடவல்ல சொல்லாரம் தமிழ்க் களஞ்சியத்தில் ஏராளம், ஏராளம், மிக மிக ஏராளம்; எடுக்க எடுக்கக் குறையாதது. கொடுக்கக் கொடுக்க மாளாதது நம் தமிழ்மொழியின் வளம் – வல்லமை.

தமிழ் இனியது. அழகியது. ஆற்றல் மிக்கது, வற்றாத ஊற்றான சொற்செறிவும், பொருட்செறிவும், நாகரிக நயமும் நேர்த்தியும் கொண்டது. அது தொன்மையானது. தூயது! என்றும் அழியாத வியத்தகு சீரிளமைத் திறம் உடைத்தானது என்பதெல்லாம் உண்மை–வெறும் புகழ்ச்சியல்ல என்பதை ஊரும் உலகும் ஒப்பிடத் தொடங்கியுள்ள காலக்கட்டத்தில் நாம் வாழ்கின்றோம்!''

–என்று பீடும் பெருமையும் கொண்டு பேசினார்கள்.

இப்போது, 2010ஆம் ஆண்டு ஜுன் திங்கள் 23ஆம் நாள் முதல் 27ஆம் நாள் வரை

5 நாட்களுக்கு, கொங்குப் பகுதியின் கோலமிகு திருநகரமாம் கோவையில் நடைபெறுமென நாம் அறிவித்திருப்பது, ''உலகத்தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடு'' ஆகும். மாநாட்டுக்கான தொடக்கக் கட்டப் பணிகள் நிறைவடைந்துள்ளன.

மாநாடு நடைபெறவுள்ள நாட்கள்;

மாநாடு நடைபெறவுள்ள இடம்;

மாநாட்டை அழகு மிளிர்ந்திடவும்;

ஆய்வரங்கங்கள், பொருளாழம் கொண்டதாகவும்–

அடுத்துவரும் தலைமுறையினர்க்கு அறிவூட்டுவதாகவும்–

அன்னைத் தமிழுக்கு மேலும் பொலிவு தரும் புத்தம்புதிய

அணிகலன்கள் பூட்டுவதாகவும் அமைந்திடவும்;

பொது அரங்கங்கள், இதுவரை கண்டிராத உணர்ச்சியையும், ஊக்கத்தையும், வெள்ளமெனப் பெருக்கி

உலகெங்கனும் உள்ள தமிழர்களிடைப் பாய்ச்சுவதாகவும்;

கண்காட்சி, கண்கொள்ளாக் காட்சியாக, கண்களின் நினைவுகளில்,

காலமெலாம் நின்று நிலைத்து ஒளி உமிழ்வதாகவும்;

ஊர்வலம்– தமிழர் நாகரிகம், பண்பாடு பன்முகத் தோற்றம், தொன்மை,

தரணி போற்றிடும் தமிழிலக்கியத்தின் மேன்மை, மென்மை

ஆகியவற்றைப் பேசும் சித்திரப் பாவைகளாக உருக்கொண்டு,

ஊர்வலமாக மட்டுமன்றி, உலகவலமாகப் பிரமிப்பூட்டுவதாகவும்;

நடத்துவதற்குத் தக்கவகையில் சான்றாண்மை மிக்கோர் பலரையும் இணைத்து 21 குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

உள்ளபடியே சொல்லப்போனால், உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடு என்ற வகையில், நாம் நடத்திடப் போவது, முதல் மாநாடாகும். நமது தமிழ்மொழி, '**செம்மொழி**' என்பதற்கான அனைத்துத் தகுதிகளையும் நிரம்பவே பெற்றிருப்பதால், அதனைச் செம்மொழியென அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று; இன்று, நேற்றல்ல – ஒரு நூற்றாண்டுக் காலத் திற்கு முன்பே குரலெழுப்பப்பட்டது.

அன்று எழுப்பப்பட்ட அந்தக் குரல் – தமிழ்க் குரல் – மெல்ல மெல்ல ஆனால் உறுதியாக, காலப்போக்கில் – தமிழறிஞர்களின் குரலாக – தமிழ் ஆர்வலர்களின் குரலாக – தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் குரலாக – அரசியலரங்கத்தில் ஆற்றல் செறிந்த குரலாக – உருப்பெற்று; அந்தக் குரலை, கேளாக் காதினர் மதித்திடத் தவறிவிட்டாலும்; செவித்திறனும், சீர்த்த பண்பும் உடையோர் அதனை மதித்துப் போற்றி; அந்தக் குரலின் மாண்பமைந்த நியாயத்தை உணர்ந்து; தமிழ் செம்மொழியே என, இந்தியத் திருநாட்டளவில் அங்கீகாரம் செய்து பிரகடனப் படுத்தப்பட்ட நாள் 12.10.2004.

அந்த நாள், ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக நடைபெற்ற உரிமைப் போராட்ட வரலாற்றில், உயர்ந்த நாள், உன்னதமான நாள்; மாத்தமிழர் என்றென்றும் மறந்திடவியலாத மரகதத் திருநாள்! முன்னைப் பழைமைக்கும் பழைமை யாய், பின்னைப் புதுமைக்கும் புதுமையாய், என்று பிறந்ததென்ற இயல்பறியாததாய், சீரிளமைத் திறம் கொண்டதாய் வளர்ந்து செழித்திருக்கும் செந்தமிழ், செம்மொழியெனப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட பரிணாம வரலாற்றை; உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடு அறிவிக்கப்பட்டுள்ள இந்தச் சரியான தருணத்தில், நான் நினைவு கூர்ந்து உனக்குச் சொல்வதும்; நீ அதனை அறிந்து கொள்வதும், அறிந்து கொண்டவற்றை நினைவிலே தேக்கி, உனது உற்றார் உறவினர்க்கும், மற்ற உடன்பிறப்புக்களுக்கும் எடுத்துரைப்பதன் மூலம் புதிய எழுச்சியும் இன்பமும் கொள்வதும்; நாம் கொண்டிருக்கும் பொருள் பொதிந்த உறவின் காரணமாகப் பொருத்தமானதே!

1887ல் பண்டைத் தமிழறிஞர் வி.கோ.சூரிய நாராயண சாஸ்திரி எனும் பரிதிமாற்கலைஞர் அவர்கள் "தமிழ்மொழியின் வரலாறு" என்ற தமது நூலின் முடிவுரையில்:

"வடமொழி, இலத்தீன், கிரீக்கு முதலியன போலத் தமிழ்மொழியும் **உயர்தனிச்செம்மொழி** யாமாறு சிறிது காட்டுவாம். தான் வழங்கும் நாட்டின்கணுள்ள பலமொழிகட்குந் தலைமையும் அவற்றினும்மிக்க மேதகவுடைமையுமுள்ள மொழியே **உயர்மொழி**. இவ்விலக்கணத்தான் ஆராயுமிடத்துத் தமிழ் – தெலுங்கு முதலியவற்றிற் கெல்லாந்தலைமையும் அவற்றினும் மிக்க மேதகவும் உடைமையால் தானும் உயர்மொழியே யென்க. தான் வழங்கும் நாட்டிற் பயிலும் மற்றைய மொழிகளின் உதவியின்றித் தனித்து இயங்கவல்ல ஆற்றல் சான்றதே **தனிமொழி** என்னப்படும். தான் பிறமொழி

கட்குச் செய்யும் உதவி மிகுந்தும், அவை தனக்குச் செய்யும் உதவி குறைந்தும் இருத்தலே வழக்காறு. தமிழ்மொழியினுதவி களையப்படின், தெலுங்கு முதலியன இயங்குதலொல்லா; மற்றுத் தமிழ்மொழி அவற்றினுதவியில்லாமலே சிறிது மிடர்ப்படுதலின்றித் தனித்து இனிமையின் இயங்கவல்லது. இஃது இந்திய மொழிநூற்புலவர்கள் பலர்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது. ஆதலின் தமிழ் தனிமொழியே யென்க. இனிச் **செம்மொழி**யாவது யாது ?''

– என்று தமிழை **உயர்மொழி** என்றும் **தனிமொழி** என்றும் வலியுறுத்திய பின்னர் பரிதிமாற்கலைஞர் அவர்கள், செம்மொழியா வது யாது ? என்ற வினாவுக்கு விடையளித் திடும்போது:

''திருந்திய பண்புஞ் சீர்த்த நாகரிகமும், பொருந்திய தூய்மொழி புகல் **செம்மொழி** யாம் என்பது இலக்கணம். இம்மொழி நூலிலக்கணம் தமிழ் மொழியின் கண்ணும் அமைந்திருத்தல் தேற்றம். என்னை ? இடர்ப்பட்ட சொன்முடிபுகளும் பொருண்முடிபு களுமின்றிச் சொற்றான் கருதிய பொருளைக் கேட்டான் தெள்ளி தினுணர வல்லதாய்ப் பழையன கழிந்து புதியன புகுந்து திருத்தமெய்தி நிற்றலே திருந்திய பண்பெனப்படுவது. இது தமிழ்மொழியின் கண் முற்றும் அமைந்திருத்தல் காண்க. நாட்டின் நாகரிக முதிர்ச்சிக்கேற்பச் சொற்களும் ஏற்பட்டுப் பாஷைக்கும் நாகரிக நலம் விளைத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு சொற்களேற்படு மிடத்துப் பிறபாஷைச் சொற்களன்றித் தன் சொற்களே மிகுதல் வேண்டும். இவையும் உயர்தனித் தமிழ் மொழிக்குப் பொருந்துவனவாம். ஆகவே தமிழ் தூய்மொழியுமாம். எனவே தமிழ் செம்மொழியென்பது திண்ணம். இது பற்றியன்றே தொன்று தொட்டுத் தமிழ் மொழி **செந்தமிழ்** என நல்லிசைப் புலவரால் நவின்றோதப் பெறுவதாயிற்று. ஆகவே **தென்னாட்டின்கட் சிறந்தொளி ராநின்ற அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழி எவ்வாற்றான் ஆராய்ந்த வழியும், உயர்தனிச் செம்மொழியே யாம் என்பது நிச்சயம்**. இவ்வளவுயர்வுஞ் சிறப்பும் வாய்ந்த அருமைத் தமிழ் மொழியை உண்ணாட்டுப் புன்மொழிகளோ டொருங் கெண்ணுதல் தவிர்த்து, வடநாட்டுயர் தனிச் செம்மொழி சமஸ்கிருதமெனக் கொண்டாற்போலத் தென்னாட்டுயர் தனிச்செம்மொழி தமிழெனக் கொண்டு புகுதலே ஏற்புடைத்தாம்''.

– என்று தமிழ்மொழியைச் **செம்மொழி** என நூறாண்டுகளுக்கு முன்பே அறுதியிட்டு, உறுதியாக நிலைநாட்டிக் குரல் கொடுத்தார்.

ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சிக்குப் பின், தாம் மேற்கொண்ட இதே நிலையைத்தான் இறுதிவரை பரிதிமாற்கலைஞர் வலியுறுத்தி வந்தார். பேராசிரியர் இராகவையங்கார் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் வெளியிட்டு வந்த ''செந்தமிழ்'' எனும் மாத இதழில், 1902ஆம் ஆண்டு, ''உயர்தனிச் செம்மொழி'' என்று தலைப்பிட்ட கட்டுரையில், பரிதிமாற்கலைஞர் ''தென்னாட்டின்கட் சிறந்தொளிராநின்ற நம் அமிழ்தினு மினிய தமிழ்மொழி எவ்வாற்றாணாராய்ந்த வழியும் உயர்தனிச் செம்மொழியேயாமென்பது திண்ணம்.

இத்துணை யுயர்வுஞ்சிறப்பும் வாய்ந்த நம் அருமைத் தமிழ்மொழியை உண்ணாட்டுப் புன்மொழிகளோடொருங் கெண்ணுதல் தவிர்ந்து, வடநாட்டுயர்தனிச் செம்மொழி சமஸ்கிருதமெனக் கொண்டாற்போலத், தென்னாட்டுயர்தனிச் செம்மொழி தமிழெனக் கொண்டு விதிகள் வகுத்தலே ஏற்புடைத்தாம்'' – என்று விளக்கி உரைத்தார்.

அதனால்தான்; மதுரை மாவட்டம், திருப்பரங்குன்றத்திற்கு அருகில் விளாச்சேரி எனும் கிராமத்தில் கதவு எண்.4–219ல், 2508 சதுர அடி பரப்பில் அமைந்துள்ள தமிழறிஞர் பரிதிமாற் கலைஞர் வாழ்ந்த இல்லத்தை அரசுடைமையாக்கி, நினைவில்லமாகப் பராமரித்திட 16.11.2006 அன்று ஆணையிட்டு; தனியார் பொறுப்பிலிருந்த அந்த இல்லத்தை கையகப் படுத்திட, 1.12.2006ல் 3 இலட்சத்து 84 ஆயிரத்து 534 ரூபாய் அனுமதிக்கப்பட்டு – அந்தப் பழைய இல்லம் கழக அரசால், 7 இலட்சத்து 90 ஆயிரம் ரூபாய்ச் செலவில் புதுப்பிக்கப்பட்டு – புதிய பொலிவுடன் நினைவில்லமாக்கப்பட்டு – நினைவில்லத்தின் முகப்பில் பரிதிமாற்கலைஞர் அவர்களின் மார்பளவு சிலை ஒன்றும் நிறுவப்பட்டு – 31.10.2007 அன்று பழைமை மாறாமல் புதுப்பிக்கப்பட்ட பரிதிமாற்கலைஞரின் நினை வில்லத்தைத் திறந்து வைத்து; வீட்டின் முன்பு அமைக்கப்பட்டுள்ள அவரது மார்பளவு வெண்கலச் சிலையைத் திறந்துவைத்து; பின்னர் நினைவில்லத்தில் அவரது வரலாற்றுக் குறிப்புகள், அரிய புகைப்படங்கள் ஆகியவற்றைப் பார்வையிட்டு; அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த பார்வையாளர்கள் புத்தகத்தில்,

"தமிழுக்குச் செம்மொழித் தகுதி கோரி குரல்கொடுத்த முதல் தமிழன் பரிதிமாற் கலைஞர் புகழ் வாழ்க!"

– என நான் எழுதிக் கையெழுத்திட்டேன்.

தமிழுக்குச் செம்மொழித் தகுதி கோரிய முதல் தமிழன் பரிதிமாற்கலைஞர் என்பதால்தான், கழக அரசு வேறுசில சிறப்புகளையும் அவருக்குச் செய்திருக்கிறது. பரிதிமாற் கலைஞர் படைத்துள்ள நூல்கள் அனைத் தையும் அரசுடைமையாக்கி, அவரது மரபுரிமையர்க்கு 2.12.2006 அன்று 15 இலட்ச ரூபாய் பரிவுத் தொகையாக வழங்கப்பட்டது. திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசின் கோரிக்கை ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி அரசால் ஏற்கப்பட்டு, 17.8.2007 அன்று பரிதிமாற் கலைஞர் நினைவு சிறப்பு அஞ்சல் தலை வெளியிடப்பட்டது.

தமிழில் நாடக இலக்கண நூல் இல்லாத குறையைப் போக்க விரும்பி, தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிகளையும் ஆராய்ந்து, நாடகவியல் என ஒரு நூல் எழுதி வெளியிட்டவர் பரிதிமாற்கலைஞர்.

இவர் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய காலத்தில், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் தமிழ்மொழி உட்பட உள்நாட்டு மொழிகளைப் பாடப்பகுதியிலிருந்து நீக்கிட திட்டமிட்டபோது; பரிதிமாற் கலைஞரும், திரு.பூர்ணலிங்கம் பிள்ளையும், தமிழறிஞர்களின் வீடுதோறும் சென்று, முயன்று பல்கலைக் கழகத்தின்

திட்டத்தைத் தடுத்தனர்; தமிழ்மொழி தொடர்ந்து பல்கலைக் கழகப் பாடமொழியாக நீடித்தது.

தமிழ்மொழியைச் செம்மொழியென்று பிரகடனப்படுத்துவதற்கு அடித்தளம் அமைத்த பரிதிமாற்கலைஞர் – நூறாண்டுக் கால மொழி உரிமை வரலாற்றைத் தொடங்கி வைத்த தமிழறிஞர் – ஏறத்தாழ 33 ஆண்டுகள் மட்டுமே வாழ்ந்த அப்பெருமகனார் – தமிழ் மொழி வரலாற்றில் நிலைத்த புகழைக் கொண்டுள்ளார்.

சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் எனும் பரிதிமாற்கலைஞர் அவர்கள்; வடமொழியாளரின் ஏமாற்று வேலைகள் எப்படிப்பட்டவை என்பதை – அவர்களது முகத்திரையைக் கிழித்து, அணிந்திருந்த முகமூடியைக் கழற்றி – அவர்களது வேடத்தை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியிருக்கிறார். "தமிழ்மொழியின் வரலாறு" என்ற அவரது நூலில் உள்ள அந்தப் பகுதி, தமிழர்கள் அனைவரும் – குறிப்பாக பெரியார், அண்ணா வழி வந்தவர்கள் – தவறாது நினைவு கூரத்தக்கதாகும். அது பின்வருமாறு:

> "வடமொழியாளர் தமிழர்களது ஒழுக்க வழக்கங்களை உணர்ந்து அவற்றிற்கேற்ப வடமொழியில் நூல்கள் வகுப்பான் புகுந்தனர். அவர்களெல்லாம் ஆன்மநூற் பயிற்சிக்கு உடையாராயும், கலையுணர்ச்சி சான்றவராயுமிருந்தமை பற்றித் தமிழரது திவ்விய ஸ்தலங்களுக்குப் புராணங்கள் வகுத்தனர்; தமிழர்களிடத் தில்லாதிருந்த 'அந்தணர்', அரசர், வணிகர், வேளாளர்' என்ற நால்வகைச் சாதி முறையை மெல்ல மெல்ல நாட்டி விட்டனர்.
>
> **"முற்படைப் பதனில்வே றாகிய முறைமைபோல்**
> **நால்வகைச் சாதியிந் நாட்டில் நீர், நாட்டினீர்"**
>
> – என்று ஆரியரை நோக்கி முழங்குங் 'கபிலரகவ' லையுங் காண்க. இன்னும் அவர்தம் புந்தி நலங்காட்டித் தமிழரசர்களிடம், அமைச்சர்களெனவும் மேலதிகாரப் பிரபுக்களெனவும் அமைந்து கொண்டனர்; தமிழரிடத்திருந்த பல அரிய விஷயங்களையும் மொழி பெயர்த்துத் தமிழர் அறியுமுன்னரே அவற்றைத் தாமறிந்தன போலவும், வடமொழி யினின்றுமே தமிழிற்கு அவை வந்தன போலவும் காட்டினர்"

– என்று பரிதிமாற்கலைஞர் அவர்கள் நூறாண்டுகளுக்கு முன்னரே எடுத்துக்காட்டுகளுடன் இயம்பியிருப்பது; பெரியார் – அண்ணா எண்ண ஓட்டங்களைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைந்திருக்கிறதல்லவா ? அதனால் தான் சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் அவர்களை, முதல் தமிழன் பரிதிமாற்கலைஞர் என்று அழைத்து அவர் புகழ் வாழ்க என்று எனது நெஞ்சத்து உணர்வு கலந்து வாயார வாழ்த்தி எழுதினேன்!

காால்டுவெல் காட்டிய திராவிடத் தனிச்சிறப்பு

உடன்பிறப்பே,

தமிழ்மொழி செம்மொழியென முதல் குரல் கொடுத்த தமிழர் பரிதிமாற்கலைஞர் என்றால்; தமிழ்மொழி செம்மொழியென்று முதலில் சொன்ன வெளிநாட்டவர் அறிஞர் இராபர்ட் கால்டுவெல் அவர்கள் ஆவார்கள். பரிதிமாற் கலைஞர் தமிழ்மொழி செம்மொழியென **1887** ஆம் ஆண்டு குரல் கொடுத்ததற்கு **30** ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, **1856** ஆம் ஆண்டு அறிஞர் கால்டுவெல் அவர்கள், தாம் எழுதிய "திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்

(A Comparative Grammar of the Dravidian Languages)" என்ற ஒப்புவமை காண்பித்திட இயலாத, உயர்பெரும் நூலில்,

"திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும், உயர் தனிச் **செம்மொழி**யாய் நிலைபெற்று விளங்கும் தமிழ், தன்னிடையே இடம் பெற்றிருக்கும் சமஸ்கிருதச் சொற்களை அறவே ஒழித்துவிட்டு உயிர் வாழ்வதோடு அவற்றின் துணையை ஒருசிறிதும் வேண்டாமல் வளம் பெற்று வளர்வதும் இயலும்.

செந்தமிழ் என்றும் த னித்தமிழ் என்றும் சிறப்பிக்கப் பெறுவதும், பெரும்பாலும் அம்மொழி இலக்கியங்கள் அனைத்தையும் எழுதப் பயன்படுவதுமாகிய பழந்தமிழ் அல்லது இயல்தமிழ், மிக மிகக் குறைந்த சமஸ்கிருதத் தொடர்பையே பெற்றுள்ளது. சமஸ்கிருதச் சொற்களையும் எழுத்துக்களையும் மேற்கொள்வதை வெறுத்து ஒதுக்கிவிட்டு; பழந்திராவிட தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த மூலங்கள், சொல்லுருவங்கள், ஒலி முறைகளை மட்டும் மேற்கொள்வதில் காட்டும் ஆர்வத்தையும் விழிப்புணர்ச்சியையும் விடாமல் மேற்கொண்டிருப்பதினாலேயே அச்செந்தமிழ், தன் மொழியின் உரைநடை, பேச்சு நடைகளோடு சிறப்பாக வேறுபடுகிறது. (The ancient or classical dialect of the Tamil language, called Shen-Tamil or correct Tamil, in which nearly all the literature has been written, contains exceedingly little Sanskrit; and differs from the colloquial dialect, or the language of prose, chiefly in the sedulous and jealous care with which it has rejected the use of Sanskrit derivatives and characters, and restricted itself to pure Ancient Dravidian sounds,

forms, and roots)"

– என்று தமிழ்மொழி செம்மொழியே எனச் சான்றாதாரங்களோடு நிரூபித்துக் காட்டினார்.

தமிழ் மொழியின் தொன்மையும், தூய்மையும், வலிமையும், வனப்பும் – கற்றோர் அனைவரையும் கவர்ந்திழுத்து; உயிருக்கும் மேலென உணரவைத்திடும் தகுதி மிக்கதாகும். அப்படித் தமிழால் கவரப்பட்ட வெளிநாட்டவர் அநேகர். அவர்களுள் தலையாயவர் கால்டுவெல் அவர்கள் ஆவார்கள். அயர்லாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த டாக்டர் கால்டுவெல், 1838ஆம் ஆண்டு தனது 24ஆம் வயதில் மதபோதகராக, "லண்டன் சமயத் தொண்டர் சங்கத்தின்" மூலமாகச் சென்னை வந்தடைந்தவர்; பின்னர் நெல்லைப் பேராயராகப் பொறுப்பேற்று, பன்னூறு ஓலைச்சுவடிகளையும், சங்ககாலத் தமிழிலக்கியத்தையும் பயின்று, புதைபொருள் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு, பாண்டியர் காலத்திற்குச் சொந்தமான கயல்சின்னம் பொறிக்கப்பட்ட நாணயங்களைக் கண்டுபிடிட்டு, நெல்லை வரலாற்றை ஆய்வு செய்து, தமது ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் நெல்லை வரலாற்றைப் பற்றி நூல் எழுதினார். 'திராவிட மொழிகள் (Dravidian Languages)' என்ற சொல்லாக்கத்தை உருவாக்கியர் கால்டுவெல் அவர்களே ஆவார்.

அறிஞர் கால்டுவெல் அவர்களின் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி அடிப்படையிலான நூல்கள் தமிழகத்தில் பிராமணர் அல்லாதார் இயக்கத்திற்கு ஊக்கமளிப்பதாக அமைந்தன. தமிழ், தமிழர்தம் நாகரிகம், பண்பாடு ஆகியவற்றில் அவர் கொண்டிருந்த பற்றின் அடிப்படையிலேதான், அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இரண்டாம் உலகத்தமிழ் மாநாட்டின்போது, அவரது திருவுருவச் சிலையைச் சென்னை மெரினா கடற்கரையில் நிறுவிடச் செய்தார்கள். தென்னிந்தியத் திருச்சபையினர் வழங்கிய இராபர்ட் கால்டுவெல் அவர்களது திருவுருவச் சிலை, 2.1.1968 அன்று, அன்றைய தமிழக மேலவைத் தலைவர் திரு.எம்.ஏ.மாணிக்க வேலர் அவர்களது தலைமையில், பன்மொழிப் புலவர் திரு.கா.அப்பாத்துரையார் அவர்களால் திறந்து வைக்கப்பட்டது. மிகவும் ஆழமான புலமை கொண்டு, புகழ் உருவமாகத் திகழ்ந்த டாக்டர் கால்டுவெல் அவர்கள் தமிழைச் செம்மொழி யென்று அறிவித்தது; செம்மொழி வரலாற்றில் நமக்கு மாணிக்கப் புதையலாகக் கிடைத்திட்ட மகத்தான பொன்னேடாகும்.

தமிழ்மொழி செம்மொழியேயென அறுதியிட்டு உறுதியாக சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம் 1918ஆம் ஆண்டிலேயே நிறைவேற்றிய தீர்மானம் தமிழ் ஆர்வலர்களாலும், அன்பர்களாலும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடும், நிறைவோடும் நினைவு கூரத்தக்கதாகும். அத்தீர்மானம் தொடர்பான விவரங்கள் பின்வருமாறு:

"சென்னை சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் ஆதரவில் வெள்ளிக்கிழமை (15.3.1918) மாலை 5.45 மணிக்குப் பச்சையப்பன் கலாசாலை மண்டபத்தில் தமிழ் மொழிக்குரிய சில தீர்மானங்கள் செய்தற்பொருட்டு ஏறக்குறைய 400 தமிழ் மக்கள் கூடினர். பல பண்டிதர்களும், வித்துவான்களும், ஆங்கிலேய பட்டதாரிகளும் கூட்டத்தைச் சிறப்பித்தனர். தமிழ் அகராதிக் கழகத் தலைவரான

சாண்டலர், எம்.ஏ., தலைவராக அமர்ந்து, தமிழ்மொழியின் உணர்வைக் குறித்துச் சில செய்திகள் பேசிய பின்னர்,

தீர்மானம் 1.

திராவிட மொழிகளுள் தொன்மையும் சீர்மையும் தலைமையும் பெற்றொளிர்கின்ற உயர் தனிச்**செம்மொழி** தமிழேயாம். இயற்கைச் செவ்வொளிகளானியன்ற எழுத்துடைமையின், என்றும் வழங்குமியல்பிற்றாய்த் தொன்மையே தனக்கென வகுத்த வரிவடிவுடையதாய்ப் பல்வளமிக்க பண்டையிலக்கண இலக்கிய நுண்ணூற் பெருக்குடையதாய்த் தனக்கே சிறக்கும் அகப்பொருள் நுணுக்கமும் புறப்பொருட் பொலிவும் அருணூற் செம்மையும் உடையதாய்த் திகழா நிற்றலின், அது சர்வ கலா சங்கட்தாரால் ஆரியம், அரேபியம், பாரசீக முதலிய ஏனைத்தனி மொழிகளோடொப்ப வைத்துப் போற்றப்படவேண்டுமென்னும் முதல் தீர்மானத்தை திரு.கே.சுப்பிரமணிய பிள்ளை, எம்.ஏ.,எம்.எல்., முன்மொழிந்தார். தமிழ்மொழி மிகத்தொன்மையும், சிறப்பும் வாய்ந்த ஒரு மொழி என்றும், திராவிட நூல்களைக் குறித்துச் சில வடமொழி உபநிடதங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளமையே அதன் பழைமையை நன்கு விளக்குமென்றும், தமிழ்ப் பண்டை இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியம், வடமொழிப் பாணினீயம் என்னும் இலக்கணத்துக்கு முன்னரே செய்யப்பட்டதென்றும், தமிழ்மொழி யின்கண் உள்ள எழுத்துக்கள் இயற்கை ஒலிகளால் அமைந்த எழுத்துக்களென்றும், தமிழ் நூல்களை நன்கு ஆராய்ந்தால் அவற்றின் நுணுக்கங்கள் வெளியாகுமென்றும் கூறி முடித்தனர். பின்னர் அந்த முன்மொழிவினை திரு ஆர்.பி.சேதுப்பிள்ளை பி.ஏ., அவர்கள் வழிமொழிந்து பேசும் பொழுது, தமிழ் மொழியானது ஏனைய உயர்தனிச் **செம்மொழி** களோடு ஒப்பவைத்து எண்ணுதற்குரிய உயர்வும் சீர்மையும் உடையதென்றும், இக்காலத்தில் தமிழ் தனிமொழியென்றும், தென்மொழியென்றும் பல அறிவாளிகள் ஒப்புக்கொண்டபோதிலும், அம்மொழி, நூல்வழக்கோடு உலக வழக்கிலும் காணப்படுகின்றமையால் அது உணர்தனிச் **செம்மொழி** அன்று என்னும் ஆசங்கை நிகழ்த்துபவர்கள், செம்மொழியின் உண்மை இலக்கணம் உணர்ந்தவரல்லர் என்றும், ஒரு மொழியானது திருந்திய பண்பும் சீர்த்த நாகரிகமும் பொருந்தியதாயிருப்பின் அதுவே உயர்தனிச் **செம்மொழி** என்ற பெயருக்கு உரியதென்றும், தமிழ்மொழியின் திருந்திய பண்பு அதன் பண்டை இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்தின் திட்ப நுட்பங்களால் தெளியப்படுமென்றும், ஆதலின் தமிழ் ஏனைய உள்நாட்டு இலக்கண வரம்பில்லா மொழிகள் போல எண்ணப்படுதல் கூடாது என்று நடுநிலை தவறாத ஆங்கிலேய நூல் ஆசிரியர்கள் கூறியுள்ளாரென்றும், தமிழ் நூல்களின் தலையாய சிறப்பும், அகப்பொருள் புறப்பொருள் நுணுக்கமும், சொற்சுவை பொருட்சுவைகளும், அதன்சீர்த்த நாகரிகத்தை விளக்குகின்றன வென்றும், தமிழ்ப் பண்டை இலக்கியங்களில் ஒன்றாகிய திருக்குறள் இக்காலத்தில் வழங்கி வரும் பல ஐரோப்பிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருப்பதே அம்மொழியின் உயர்வை உணர்த்துமென்றும்,

இன்னும் ஏனைய உயர்தனிச் செம்மொழிகள் பல கிளைமொழிகளுக்குத் தாயகமாய் நிற்றல் போல, தமிழ்மொழியும் திராவிட மொழிகளாகிய தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளு, முதலிய கிளைமொழிகளை உடையதென்றும், ஏனைய செம்மொழிகளினும் தமிழ்மொழி தொன்மையுள்ளது என்பது, இன்றைக்கு 2500 வருடங்களுக்கு முன் இயற்றப்பட்டுள்ள தொல்காப்பியமென்னும் இலக்கணத்தாலே நன்கு விளங்குமென்றும், எவ்வாறெனில் இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்புதல் முறையாதலாலும், இலக்கியத் தினின்று எடுபடுவதே இலக்கணமாதலாலும், நம் தமிழ்மொழி சரித்திர காலத்திற்கு மிகவும் அப்பாற்பட்ட காலட்திலேயே பல இலக்கியங்களை உடையதாய்ச் சிறப்புற்று ஓங்கியிருத்தல் வேண்டுமென்றும், ஆகவே தமிழ் தொன்மையும் சீர்மையும் திருந்திய பண்பும் வாய்ந்த **செம்மொழி**யாயிருத்தலின், சர்வகலா சங்கத்தார் தமிழையும் உயர்தனிச் செம்மொழி களோடு ஒன்றாக வைத்து எண்ண வேண்டுவதவசியமென்றும் கூறி முடித்தனர். பின்னர் தமிழ்க் களஞ்சியம் பத்திராதிபரான ஈசுவர அய்யரவர்கள், தமிழ் தனிமொழி யென்பதற்குட் தக்க சான்றுகள் உள்ளன என்று கூறி வழிமொழிந்த பின்னர் பண்டிகை திருமதி அலர்மேல்மங்கைத் தாயாரவர்கள், தமிழ் மொழியின் சிறப்பை உணர்ந்து கொள்ளாத சர்வகலாசாலை சங்கத்தினர் சிலர் தமிழ்மொழியைக் குறை கூறுகின்றாரென்றும், தமிழ் சிறந்த மொழிகளுள் ஒன்றாக வைத்து எண்ணுதற்கு உரிய உயர்வுடைமையால் அதனைச் சர்வகலாசாலைச் சங்கத்தார் அங்கீகரித்தல் அவசியமென்றும், சொல்லி முடித்த பின்னர் முதல் தீர்மானம் அங்குக் கூடியிருந்த தமிழ் நன்மக்கள் அனைவராலும் ஒருமுகமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது."

பச்சையப்பன் கல்லூரியில் நடைபெற்ற இந்தக் கூட்டத்தைப் பற்றி, தனித்தமிழ் அறிஞர் மறைமலையடிகளார் அவர்கள் 12.3.1918ஆம் தேதி பற்றிய தமது நாட்குறிப்பில், "தமிழைச் செம்மொழியாக (Classical Language) ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று அரசாங்கத்திற்கு விண்ணப்பம் விடுப்பதற்குப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் 15ஆம் நாள் (15.3.1918) நடக்கவிருக்கும் கூட்டத்தில் என்னை உரையாற்றுமாறு, திரு.கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளை, எம்.ஏ.,எம்.எல்., வேண்டினார்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தஞ்சை–கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், செம்மொழி வரலாற்றிற்கு வழங்கியுள்ள மிகச்சிறப்பான பங்களிப்பு போற்றத்தக்கது மட்டுமல்ல; புவியில் வாழும் நாள்வரை தமிழர்களால் மறக்கவொண்ணாததுமாகும். திரு.த.வே.இராதா கிருஷ்ணப் பிள்ளை உள்ளிட்ட தமிழ் ஆர்வமும், தமிழ்ப் பயிற்சியும் உடையோர் சிலரால் 1911ஆம் ஆண்டு தோற்றுவிக்கப்பட்ட கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்; தொடங்கிய காலம் முதல் தமது வாழ்நாள் இறுதிவரை அதன் தலைவராக இருந்து அரும்பணியாற்றியவர் தமிழறிஞர் த.வே.உமாமகேசுவரம் பிள்ளை அவர்கள் ஆவார்கள். அதனால் தான், 18.2.2006 அன்று சென்னை அண்ணா அறிவாலயத்தில் – கலைஞர் அரங்கில் நடைபெற்ற தமிழவேள் உமாமகேசுவரனார் அஞ்சல் தலை வெளியீட்டு விழாவில் நான் உரையாற்றிய போது:

“உமாமகேசுவரனார் பெயர் இன்று மற்ற அறிஞர்களைவிட அதிகமாக நினைவுக்கு வரவேண்டிய காலகட்டம் இது. காரணம் தமிழ்ச் செம்மொழி என்று எண்ணினால், பரிதிமாற் கலைஞருக்கு அடுத்து, நம் நினைவுக்கு வருகிற பெயர் தமிழவேள் உமாமகேசுவரனாரின் பெயர்தான். அவர்தான் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் தமிழ், **செம்மொழி**யாக ஆக்கப் படவேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை இயற்றியவர். இல்லையேல், தமிழ் செம்மொழியாவதற்கு எந்த ஆதாரத்தை வைத்து நாம் மத்தியிலே இருக்கின்ற அரசோடு பேசமுடிந்தது ?”

– என்று கரந்தை உமாமகேசுவரனாரின் அருமைபெருமைகளுக்கு அணி செய்தது எனது நினைவில் அழுத்தமாக அச்சியற்றப் பெற்றிருக்கிறது.

தஞ்சை – கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஏழு–எட்டாம் ஆண்டுகளுக்கான விழா, 24.5.1919 மற்றும் 25.5.1919 ஆகிய நாட்களில் திருக்கோவலூர் ஆதீனம், திருப்பாதிரிப்புலியூர் திருஞானியார்மடத்தின் தலைவர் திரு.சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாச்சார்ய சுவாமிகள் அவர்கள் தலைமையில், தமிழவேள் த.வே.உமாமகேசுவரம் பிள்ளை, தமிழறிஞர் வேங்கடசாமி நாட்டார், திரு.டி.என்.குருமூர்த்திப் பிள்ளை, திரு.டி.கூரத்தாழ்வார் முதலியார் ஆகியோர் முன்னிலையில் நடைபெற்றது. அவ்விழாவில், “தமிழ்மொழியானது தொன்மையும், சீர்மையும், செம்மையும் வாய்ந்து விளங்குகின்ற ஓர் உயர்தனிச் **செம்மொழி**யென உறுதிப்பட பலதிறத்தாராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதால், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார் தாம் இதுகாறும் கொண்டிருந்த கொள்கையை மாற்றித் தமிழ்மொழி, ஓர் உயர்தனிச் **செம்மொழி**யே என்பதை ஒப்புக் கொண்டு, இத்தென்னாட்டுப் பல்கலைக் கழகத்தில் அதற்கு முறைப்படி முதலிடமும், உரிமைகளும் கொடுக்க வேண்டும்” என்று வற்புறுத்தித் தீர்மானம் இயற்றப்பட்டது. இந்தத் தீர்மானம், தமிழ்ச்சங்க உறுப்பினர்களான திரு.டி.ஏ.சபாபதி பிள்ளை அவர்களால் முன்மொழியப்பட்டு, திரு.எம்.அப்பாவு முதலியார் அவர்களால் வழிமொழியப்பட்டது. இத்தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தலைவர், துணைத் தலைவர், பதிவாளர் ஆகியோருக்கும், சென்னை ஆட்சியமைச்சர் அவர்களுக்கும் முறைப்படி அனுப்பப்பட்டது.

செம்மொழி வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய மைல்கல் போன்று அமைந்த மகத்தான தீர்மானம் இதுவாகும். காரணம், இதுதான் தமிழ்மொழியை உயர்தனிச் **செம்மொழி**யாக அறிவிக்க வேண்டுமென்று அமைப்புரீதியாக நிறைவேற்றப்பட்ட முதல் தீர்மானம் ஆகும்.

தொடர்ந்து, தஞ்சை–கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஒன்பதாம் ஆண்டு விழா, 21.8.1920 அன்று திரு எஸ்.சோமசுந்தர பாரதியார் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது. இந்த விழாவிலும், “எவ்வளனும் இனிது வாய்ந்துள்ள தமிழ் மொழியை உயர்தனிச் **செம்மொழி** வரிசையில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று பலமுறையும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தாரை வற்புறுத்தியும், அவர்கள் இன்னும் அவ்வாறு செய்யாமலும், கட்டாயப் பாடமாக ஏற்படுத்தாமலும் இருப்பது பிழையென்று அறிவிப்பதோடு, இனியாவது அவர்கள் தமிழை

உயர்தனிச் **செம்மொழி**யாகக் கொள்வதுடன், கட்டாய முறையாகவும், கூடியவரை கல்லூரிகளில் கலை பயில் கருவிமொழியாகவும் கொண்டு, தங்கள் முதல் கடைமையைச் செலுத்தும்படி அவர்களை இப்பெருங்கூட்டத்தார் கேட்டுக் கொள்கிறார்கள்" எனும் தீர்மானம் இயற்றப்பட்டது. இத்தீர்மானத்தை திரு.வி.ஏ. சகராயப் பிள்ளை முன்மொழிய, திரு.ஐ.குமார சாமிப்பிள்ளை வழிமொழிந்தார்.

1921ஆம் ஆண்டில் சென்னை மாகாண ஆட்சித் தலைவர் அவர்கள், தஞ்சைக்கு வருகை தந்தபோது, செந்தமிழ் மொழியினை உயர்தனிச் **செம்மொழி**யாக அறிவிப்பது தொடர்பாகக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பாக திருவாளர் இராவ்பகதூர் வீ.அ.வாண்டையார் அவர்கள் தலைமையில் ஒரு குழுவினர் சென்று தங்கள் கோரிக்கைகளை நேரில் எடுத்துரைத்தனர்.

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பதினோராவது ஆண்டு விழா 18.11.1922 மற்றும் 19.11.1922 ஆகிய நாட்களில் திரு.க.சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது. இவ்விழாவின் போது, "விசுவபாரதிக்குடையார், தமிழை உயர்தனிச் **செம்மொழி**யாகச் சம்மதித்து, அதனை அவர்கள் பாடவரிசையில் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்; இந்தியாவின் தொன்மை வரலாறு எழுதுவோர்க்குத் தென்னிந்திய வரலாறு இல்லையாயின் முற்றுப் பெறாததாலும், வேண்டிய செய்திகள் சங்கத் தமிழ் நூல்களில் மட்டும் கிடைக்குமாதலாலும், உலகத்து நாகரிகமுற்ற நாடுகளில் தமிழ்நூல், தமிழறிவுப் பரப்பை மிகுவிக்க வேண்டும்" எனும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

22.9.1923 மற்றும் 23.9.1923 ஆகிய நாட்களில் தமிழ் வள்ளல் சா.ராம.மு.சித. பெத்தாச்சி செட்டியார் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பன்னிரெண்டாவது ஆண்டுவிழாவில், "உலகத்து உயர்தனிச் **செம்மொழி**களில், முதல் மொழியெனக் கருதப்படுவதற்குரித்தான எல்லா இலக்கணமும் தமிழ் மொழி உடையதாயிருப்பதால், அதனை அத்தகை மொழியாக ஆட்சியாளர் கருதி ஐ.சி.எஸ். பட்டத்திற்கு அதனை ஒரு பாடமாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று இந்திய அரசியலாரை வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது" எனும் தீர்மானம் இயற்றப்பட்டது.

1938ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 15, 16, 17ஆகிய நாட்களில் நடைபெற்ற கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வெள்ளிவிழாவிற்குத் தலைமையேற்ற திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார் அடிகள் தனது உரையில், "இத்தகைய பெருமையும், இனிமையும் உடைய தமிழை உயர்தனிச் **செம்மொழி** என்ற நிலையில் அரசியலார் போற்றாதிருப்பது கவலத்தக்கதாகும்" என்று தனது ஆழ்ந்த வருத்தத்தை வெளியிட்டார்.

இவ்வாறு கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் தமிழவேள் உமாமகேசுவரனார் அவர்கள் தலைமையில் தொடக்கக் கட்டத்தில்; தமிழ், **செம்மொழி**யென அரசியல் நிலையில் அங்கீகரிக்கப்பட்டு உரிய முறையில் சிறப்பு செய்யப்படவேண்டும் என்பதற்கு ஆற்றிய பணி அளவிடமுடியாததாகும். செம்மொழி வரலாற்றில் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் ஆற்றல் மிக்கதோர் அத்தியாயமாக இடம் பெற்றுள்ளது.

பாவாணர் கண்ட பதினைந்து சான்றுகள்

உடன்பிறப்பே,

1919 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 22 ஆம் நாளன்று, திருச்சி டவுன்ஹாலில் பிராமணர் அல்லாதார் மாநாடு ஒன்று நடைபெற்றது. அந்த மாநாட்டில், திருச்சி வழக்கறிஞர் திரு.டி.சி.தங்க வேலு, ராவ்பகதூர் ஓ.கந்தசாமி செட்டியார், திரு.டி.ஏ.ஜி.ரத்தினம், திரு.டி.வி.சுப்பிரமணியம், திவான்பகதூர் பி.ராமராயநிங்கார், இராமநாதபுரம் மன்னர், கொல்லங்கோடு மன்னர், தொட்டப்பநாயக்கனூர் ஜமீன்தார், திரு.டி.ஆர். மருதமுத்து மூப்பனார் போன்ற பிராமணர் அல்லாதார் இயக்கத்தின் முன்னணியினர் கலந்து கொண்டனர். அந்த மாநாட்டில், பிராமணர் அல்லாதாருக்குத் தனி வாக்குரிமைத் தொகுதி, வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம், கலப்புத் திருமணம் ஆகியவை தொடர்பான தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. அந்த மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட மற்றொரு முக்கியமான தீர்மானம் பின்வருமாறு:

"சென்னைப் பல்கலைக்கழகமும், அரசுப் பணித் தேர்வாளர்களும்; பாரசீக மொழி, அரேபிய மொழி, வடமொழி ஆகிய மொழிகளுக்குச் சமமாக; செறிவும், செழிப்பும் நிறைந்த மிகப்பழமை வாய்ந்த இலக்கியங் களைக் கொண்டுள்ள தமிழ் மொழியை, **செம்மொழி**யாக அங்கீகாரம் செய்யவேண்டும் (Tamil, which is rich in ancient literature, should be recognised by the University of Madras and the Civil Service Examiners as a **Classical Language** on the same footing as Persian, Arabic and Sanskrit)."

இவ்வாறு பிராமணரல்லாதார் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த நமது நீதிக்கட்சியின் முன்னோர், 1919 ஆம் ஆண்டிலும்; தமிழவேள் உமாமகேசு வரனார் தலைமையில் அமைந்திருந்த கரந் தைத் தமிழ்ச் சங்கம் கடைசியாக 1923 ஆம் ஆண்டிலும்; தமிழ் **செம்மொழி**யாக அங்கீகரிக்கப்படவேண்டுமென்று தீர்மானம் நிறைவேற்றியதற்குப் பிறகு;

விடுதலைப் போராட்ட வீரரும், அகில இந்திய காங்கிரஸ் தலைவர்களில் ஒருவரும், பாகிஸ்தான் பிரிவினையைத் தீவிரமாக எதிர்த்தவரும், உருது, அரேபியம், இந்தி, பாரசீகம், வங்காளம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளைக் கற்றுத் தேர்ந்த பன்மொழி அறிஞரும், கவிஞரும், பண்டிதநேரு அவர்களின் மத்திய

அமைச்சரவையில் இந்தியாவின் முதல் கல்வி அமைச்சராகப் பணியாற்றியவரும், இலவசத் தொடக்கக் கல்வியை அறிமுகப்படுத்தியவரும், இந்தியத் தொழில்நுட்ப நிறுவனங்களை(IITs) அமைத்த வருமான மாண்புமிகு மௌலானா அபுல்கலாம் ஆசாத் அவர்கள்; **15.3.1951** அன்று – சாகித்ய அகாடமியை உருவாக்குவதற்காக நடத்தப்பட்ட மாநாட்டில் தொடக்க உரையாற்றிய போது, "இந்திய அரசியல் சட்டத்தால் அங்கீகாரம் செய்யப்பட்டுள்ள பதினான்கு மொழிகளில் சமஸ்கிருதமும், தமிழும் அடங்கும். சமஸ்கிருதம் தனிவகையைச் சேர்ந்தது; வளம் செறிந்த செம்மொழிகளுள் ஒன்றாக முறையாக அங்கீகாரம் செய்யப்பட்டுள்ள மொழியாகும். தமிழ்மொழி செழுமையும், தொன்மையும் மிக்க இலக்கியத்தைக் கொண்டது; அம்மொழியிலுள்ள கவிதைகள் வெளிநாட்டு மொழிகளில் மொழியாக்கம் செய்வதற்குரிய தகுதி படைத்தவை; தமிழ் உண்மையிலேயே ஒரு **செம்மொழி** என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும்; தமிழ் **செம்மொழி**யென அங்கீகாரம் செய்வதற்குரிய தகுதிப்பாடுகள் அனைத்தும் பண்டைக் காலத்தைச் சார்ந்தவை (The fourteen languages recognised by the Constitution include Sanskrit and Tamil. Sanskrit is, of course, in a class by itself, and is rightly recognised as one of the most developed of classical languages. Tamil also has a rich and ancient literature and its poetry has been and deserves to be translated into foreign languages. We must however, remember that Tamil is really a **Classical Language,** and most of the achievements of Tamil which entitle it to recognition belong to a past age) என்று தமிழ் செம்மொழியே என்பதைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

1955ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள் **26, 27, 28** ஆகிய நாட்களில் சிதம்பரம் – அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்ற அகில இந்திய கீழ்த்திசை மாநாட்டில் தலைமையுரை ஆற்றிய பேராசிரியர் தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார்; **15.3.1951** அன்று மத்திய கல்வி அமைச்சர் மாண்புமிகு மௌலானா அபுல்கலாம் ஆசாத் அவர்கள் சாகித்ய அகாடமியை உருவாக்குவதற்காக நடத்தப்பட்ட மாநாட்டில் ஆற்றிய மேலே குறிப்பிட்ட தொடக்க உரையைச் சுட்டிக்காட்டி, "அவ்வாறு தமிழ்மொழியைச் **செம்மொழி**யென அங்கீகாரம் அளித்திட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்படித் தேவையான அங்கீகாரத்தை இந்தக் கீழ்த்திசை மாநாடு வழங்கவில்லையெனில், வேறு யார் தான் வழங்கமுடியும் ? (My appeal is only to give effect to this recognition and if this Oriental Conference of Scholars is not going to give this recognition, who else would?)" என்று வினாக் கணை தொடுத்தார்.

செம்மொழி வரலாற்றில் அடுத்த கட்டம் **1966**ஆம் ஆண்டு உருவானது. அதனை உருவாக்கியவர் மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர் அவர்கள் ஆவார்கள். பாவாணர் நுண்ணிய ஆய்வு ஆராய்ச்சிக்குப் பிறகு, தமிழ்மொழி **செம்மொழி**யே என மொழி அறிஞர்கள் அனைவரும் ஏற்றுப் போற்றும் வகையில்,

உரிய சான்றுகளுடன் "உலகின் முதன்மையான செம்மொழி (The Primary Classical Language of the world)" என்ற அரிய நூல் ஒன்றை ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்டார். அந்த நூலில், "லெமூரியாவை மூலமாகக் கொண்டுள்ள மொழியான தமிழ்மொழி, மிகப்பெருமளவுக்குச் செழித்து வளர்ந்துள்ள **செம்மொழி**யாகும் (Tamil is a highly developed Classical Language of Lemurian Origin)" என்ற கருத்தை உரிய சான்றுகளுடன் விளக்கிச் சொன்ன பாவாணர், செம்மொழிக்கான பின்வரும் தகுதிப்பாடுகள் அனைத்தையும் கொண்டு இலங்குவது தமிழ் என்று நிலை நிறுத்திக் காட்டினார்:

"தமிழ்மொழி–செம்மொழித் தகுதிபாட்டுச் சான்று ஆதாரங்கள்

EVIDENCES OF THE PRIMARY CLASSICALITY OF TAMIL

1. தொல் இலமூரியா காலத்தோடு தொடர்புடையது (Lemurian Origin of Tamil)
2. சந்த ஒலிச் சால்பு (Phonological simplicity of Tamil)
3. உலகளாவிய உணர்வுப் பெருமிதம் (Catholicity of Tamil)
4. ஆரிய மொழிகளுக்கிடையே, தலைநிமிரும் தமிழின் தரம் (Tamulic substratum of the Aryan family of languages)
5. சொல்லமைப்பின் தொன்மையும் ஒலிச் சுருக்கமும் (Morphological parity and primitiveness of Tamil)
6. தமிழ்மொழியில் உள்ள "அம்மா" "அப்பா" என்கிற சொற்கள் பிற பழைமையான மொழிகளில் ஒத்த வடிவங்களில் உள்ளன. (The presence of the words 'amma' and 'appa' in almost all great languages in some form or other).
7. எழுவாய் வேற்றுமைக்குத் தனி விகுதியின்மை. (Absence of Nominative case-termination in Tamil)
8. அடைமொழிகள் பிரிக்கத்தக்கவை – ஆழமுடைமை (Separability and significance of all affixes in Tamil)
9. தமிழ் சொற்களுக்குப் பாலினம் இல்லை. (Absence of morphological gender in Tamil)
10. தமிழில் ஒழுங்கு முறையற்ற சொற்கள் இல்லை. (Absence of arbitrary words in Tamil)
11. தமிழ்மொழி தோன்றிய காலத்தைக் கண்டறிய இயலும். (Traceability of Tamil to its very origin)
12. தமிழில் காணப்படும் சொற்கள் இயற்கையான காரண காரிய தொடர்புடையவை. (Logical and natural order of words in Tamil)
13. ஒருமை, இருமை, பன்மை என்று வட மொழியில் இருக்க, தமிழில் ஒருமை,

பன்மை என்று இரண்டைப் பொருத்தமாகக் கொண்டு இருத்தல்.
(Absence of dual number in Tamil)

14. தமிழின் தனித்தன்மையும் – இயற்கைத் தன்மையும்
(Originality and natural development of Tamil)

15. உயர்ந்த இலக்கியத் தரமிகுந்த நூற்கோவைகள்
(Highest order of the classicality of Tamil)"

பாவாணர் எடுத்துரைத்த அசைக்கமுடியாத ஆதாரங்கள் தமிழ் ஆர்வலர்களையும், அறிஞர்களையும் மட்டுமல்லாமல், பிறமொழி அறிஞர் களையும் குறிப்பாக, வடமொழி மற்றும் ஆங்கிலப் புலமை மிக்கோரையும் பெரிதும் ஈர்த்து ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்தன.

பாவாணரின் தமிழ்மொழி மேதைமையையும், ஆழ்ந்த தமிழ்ப்பற்றினையும், தமிழ் **செம்மொழி**யே என அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்வதற்கு அவர் எடுத்துக் கொண்ட சீரிய முயற்சிகளையும் பாராட்டிப் போற்றிடும் வகையில்; கழக அரசு 1974ல், "செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலித் திட்ட இயக்ககம்" ஒன்றினை நிறுவி, அதன் முதல் இயக்கு நராக மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர் அவர்களை நியமித்தது. பிறமொழித் தாக்கத்திலிருந்து தமிழைப் பாதுகாக்கத் தமிழ்க்கடல் மறைமலையடிகளார் வழியைப் பின்பற்றி; "உலகத்தமிழ்க் கழகம்" கண்ட பெருமைக்குரியவர் பாவாணர். பாவாணர் கிறித்துவ மதத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும்கூட; மதம் – குலம் இவற்றைக் கடந்து தமிழராக அவர் வாழ்ந்ததால், தம் பிள்ளைகளின் பெயர்களை; நச்சினார்க்கினிய நம்பி, சிலுவையை வென்ற செல்வராயன், அருங்கலைவல்லான் அடியார்க்கு நல்லான், மடந்தவிர்த்த மங்கையர்க்கரசி, மணிமன்ற வாணன், பைந்தமிழ் வளர்த்த பாண்டியன் – என இனிய தனித்தமிழில் வழங்கினார். இருபத்திமூன்று மொழிகளைக் கற்றுத் தேர்ந்து, பன்மொழிப் புலவராகத் திகழ்ந்தவர் பாவாணர். அத்தகைய பாவாணரின் நினைவைப் போற்றிடும் வகையில் கழக அரசு, 1996ஆம் ஆண்டு அவரது படைப்புகள் அனைத்தையும் அரசுடைமையாக்கி, அவரது மரபுரிமையர்க்கு 20 இலட்ச ரூபாய் பரிவுத்தொகையை வழங்கியதோடு; அவரது நினைவு சிறப்பு அஞ்சல்தலையை, மத்திய அரசின் மூலம் 18.2.2006 அன்று வெளியிட்டுப் பெருமைகொண்டது. அதுமட்டுமல்லாமல், மதுரை மாவட்டம் சாத்தமங்கலம் கிராமத்தில், பாவாணர் அவர்களுக்கு 39 இலட்சத்து 60 ஆயிரம் ரூபாய்ச் செலவில் மணிமண்டபமும், அதில் பாவாணரது முழுஉருவச் சிலையும் தமிழக அரசின் சார்பில் அமைக்கப்பட்டு, நான் 30.10.2007 அன்று திறந்து வைத்துச் சிறப்பு செய்தேன்.

அதன்பிறகு, நீண்ட இடைவெளி ஏற்பட்டு விட்டது. தமிழைச் **செம்மொழி**யாக அறிவித்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை முன் வைத்து, தமிழ் ஆர்வலர்கள் மத்தியிலோ, தமிழ் அமைப்புகள் மத்தியிலோ, பெரும் கருத்துரு வாக்கம் எதுவும் ஏற்படவில்லை.

அருமை நண்பர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் தமிழக முதலமைச்சராக இருந்தபோது, மதுரையில் 1981ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற ஐந்தாம் உலகட் தமிழ் மாநாட்டையொட்டி, தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவிக்க மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் பற்றியும், அந்த முயற்சிகளுக்கு நேர்ந்த முடிவு பற்றியும், வளர்தமிழ்ச்செல்வர் மணவை முஸ்தபா அவர்கள் தனது "செம்மொழி – உள்ளும் புறமும்" என்ற நூலில் எழுதியுள்ளார்.

ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டில், இரண்டாம் நாள் காலை, நீதியரசர் மகராஜன் தலைமையில் நடைபெற்ற பொதுநிலைக் கருத்தரங்கில், மணவை முஸ்தபா அவர்கள் பேசுவதற்கான வாய்ப்பு கிடைத்தது. அவர் தனது உரையில், "செம்மொழிக்குரிய அனைத்துத் தகுதிப்பாடு களும் இருந்தும், அதற்கு அரசு அங்கீகாரம் அளிக்காததால் ஏற்பட்டுள்ள பாதிப்புகளைப் பற்றி" விரிவாகப் பேசினார். அவரது உரையைக் கேட்ட எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள், மணவை முஸ்தபா அவர்களிடம் செம்மொழி தொடர்பாக அரசுக்கு ஒரு கோரிக்கை மனு அனுப்புமாறு கேட்டுக் கொண்டார். அதற்கிணங்க, 1982ஆம் ஆண்டில், மணவை முஸ்தபா செம்மொழி கோரிக்கை மனுவை, தமிழக அரசின் பரிசீலனைக்கு அனுப்பினார். அந்த மனு மீது அரசு என்ன நடவடிக்கை மேற்கொண்டது என்பது குறித்து யாருக்கும் தெரிவிக்கப்படவில்லை.

1984ல் தனக்கு 'கலைமாமணி விருது' அளித்ததற்கு நன்றி கூறும் முறையில், முதல்வருக்கு எழுதிய கடிதத்தில், மணவை முஸ்தபா செம்மொழி பற்றியும் நினைவூட்டினார். அது அரசுத் துறைச் செயலாளருக்கு அனுப்பப்பட; அன்றைய அரசுச் செயலாளர், அக்கோரிக்கை மனு மீது எழுதிய குறிப்பில், "திரு.மணவை முஸ்தபா கூறுவது போல், தமிழைச் செம்மொழியாக்கினால், தமிழைச் செத்த மொழிகளின் பட்டியலில் சேர்த்ததாகி விடும் என்பதால், இக்கோப்பு இத்துடன் முடித்து வைக்கப்படுகிறது" என்ற முறையில் குறிப்பு எழுதி, கோப்பையே முடித்து வைத்துவிட்டதாக மணவை முஸ்தபா அவர்கள் கையறுநிலை கசியக் கசிய கண்ணீர் மல்கிட தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

செம்மொழி கோரிக்கைக்கு இந்தக் 'கதி' ஏற்பட்டதற்குப் பிறகும், இந்தக் களத்தில், யாரும் கவனம் செலுத்தவில்லை. மாநாடுகளிலோ, கருத்தரங்கு களிலோ, செம்மொழி கோரிக்கை முன்வைக்கப்படவில்லை.

1995ஆம் ஆண்டு தஞ்சையில் நடைபெற்ற எட்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டின்போது, தமிழ்ச் செம்மொழிக் கோரிக்கை, அப்போதைய இந்தியப் பிரதமர் திரு.நரசிம்மராவ் அவர்கள் முன்னிலையில் வைக்கப்பட்டதாகவும்; ஆனால் பிரதமர் அக்கோரிக்கை தொடர்பாக எவ்விதக் கருத்தையும் வெளிப்படுத்தாமல், தன்னுடைய உரையை நிறைவு செய்தார் என்றும் புலவர் த.சுந்தரராசன் (பொதுச் செயலாளர், தலைநகர்த் தமிழ்ச்சங்கம், சென்னை) கட்டுரை ஒன்றில் மிகுந்த கவலையுணர்ச்சியோடு தெரிவித்துள்ளார்.

"நீராருங் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலொழுகும்" என்று தொடங்கும்

மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய பாடலை, 1970ஆம் ஆண்டில் 'தமிழ்த்தாய் வாழ்த்துப்' பாடலாக ஆக்கிய பெருமை, கழக அரசுக்கு என்றென்றும் உண்டு. அதைப் போலவே, தமிழர்களின் நலன் காக்க, நாளும் பாடுபடும் கழக அரசு, தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் பாடுபடுவதை எந்தநிலையிலும் நிறுத்தாது என்பதற்கு உதாரணம்தான், நான்காம் முறையாக கழக அரசு பதவியேற்றபோது, தமிழ் ஆட்சிமொழி மற்றும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுட் துறைக்காக ஒரு தனி அமைச்சகத்தை உருவாக்கியது; அந்தத் துறை, அமைச்சர் முனைவர் தமிழ்க்குடிமகன் அவர்கள் தலைமையில், 13.5.1996 முதல் செயல்படத் தொடங்கியது.

புதிதாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட அந்தத் துறையின் தலையாய முதல் பணியாக, தமிழைச் **செம்மொழி** என அறிவிக்கக் கோருவதற்கான அனைட்து முயற்சிகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் வழங்கிய அறிவுரைகளையொட்டி; 20.6.1996 அன்று தமிழ்ப்பண்பாட்டுத் துறை அமைச்சர் திரு.தமிழ்க்குடிமகன் அவர்கள் தலைமையில், அண்ணா பல்கலைக் கழகத்தின் முன்னாள் துணைவேந்தர் திரு. வா.செ.குழந்தைசாமி, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தர் முனைவர் ப.க.பொன்னுசாமி, தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தின் முன்னாள் துணைவேந்தர்கள் – முனைவர் ச.அகத்தியலிங்கம், முனைவர் அவ்வை நடராஜன், முனைவர் சி.பாலசுப்பிரமணியம்; திருச்சி பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத்தின் முன்னாள் துணைவேந்தர் முனைவர் ச.முத்துக்குமரன், ஆசியவியல் ஆய்வு நிறுவனத்தின் இயக்குநர் முனைவர் ஜி.ஜான்சாமுவேல், திரு.மணவை முஸ்தபா தமிழ்வளர்ச்சி மற்றும் பண்பாட்டுத் துறையின் செயலாளர் ஆகியோர் கலந்துகொண்ட கூட்டத்தில்; தமிழ்மொழியைச் **செம்மொழி**யென அறிவிக்கப்படுவது தொடர்பாக, ஆசியவியல் நிறுவனத்தின் இயக்குநர் முனைவர் சி.ஜான் சாமுவேல் அவர்களால் தயாரிக்கப்பட்ட வரைவு அறிக்கை பரிசீலிக்கப்பட்டு,ஒரு சிலமாற்றங்களுடன் ஏற்கப்பட்டு, மத்திய அரசுக்குப் பரிந்துரைக்கலாம் என முடிவெடுக்கப்பட்டதோடு; தமிழகத்தின் அனைத்துப் பல்கலைக்கழக ஆட்சிக் குழுக்களின் பரிந்துரைகளையும் பெறலாம் என்றும் முடிவெடுக்கப்பட்டது.

தமிழ் **செம்மொழி** என அறிவிக்கப்படுவதற்குரிய அடிப்படைத் தகுதிகள் அனைத்தையும் பெற்றிருக்கிறது என்பதற்கான வலுவான ஆதாரங்களைக் கொண்டுள்ள அறிக்கை என்பதாலும்; தமிழ் செம்மொழி என அறிவிக்கப் படுவதற்கு அரசியல் ரீதியாகவும், அமைப்பு ரீதியாகவும், அரசளவிலும், கழக அரசால் மேற்கொள்ளப்பட்ட முதல் முயற்சி என்பதாலும்; தமிழ் ஆர்வலர்களும், கழக உடன்பிறப்புகளும் அதனைப் படித்தறிந்து நினைவில் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக ஆங்கிலத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட அந்த அறிக்கையை, தமிழாக்கம் செய்து, அதன் முக்கியப் பகுதிகளை அடுத்த கடிதத்தில் வழங்குகிறேன்.

தொன்மைக்குத் தொன்மையாய் வாழும் தொல் பழங்கால மொழி!

உடன்பிறப்பே,

நான்காவது முறையாக நான் தமிழக முதலமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றதற்குப் பிறகு; கழக அரசின் சார்பில், தமிழ் செம்மொழியே என உரிய முறையில் நிலைநாட்டி, மத்திய அரசிடம் கோரிக்கை வைப்பதற்கென; ஆசியவியல் ஆய்வு நிறுவனத்தின் இயக்குநர் முனைவர் ஜான்சாமுவேல் அவர்களால் தயாரிக்கப்பட்ட; முனைவர் ச.அகத்தியலிங்கம், முனைவர் வா.செ.குழந்தைசாமி, திரு.மணவை முஸ்தபா, முனைவர் அவ்வை நடராஜன், முனைவர் பொற்கோ போன்ற வல்லுநர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட வரைவு அறிக்கையின் முக்கியப் பகுதிகள் பின்வருமாறு:-

"உயர்தனிச் செம்மொழியாக ஒளிரும் தமிழ்

இந்தியச் சூழலில் செம்மொழித் தமிழ் பெறும் சிறப்பிடம் :-

உலகச் செம்மொழிகளின் வரிசையில் தமிழுக்கு ஈடில்லாத ஒரு தனித்தன்மையுண்டு. ஈராயிரம் ஆண்டுப் பழமைவாய்ந்த செவ்விய இலக்கியங்களின் களஞ்சியமாகவும், மூத்த திராவிட இலக்கிய அணிகலன்களின் கவசமாகவும் தமிழ்மொழி திகழ்கிறது. எண்ணற்ற கவிதைகள்–செய்யுள்கள்– பாடல்களின் கோவைகளைக் கொண்ட இம்மொழி கிறித்துவின் முதலாண்டுக்கு முன்னேயே நிலைபெற்றதாகும். தங்குதடையின்றிப் பொங்கும் வளமையுடனும், பொலிவார்ந்து ஓங்கிய வளர்ச்சியுடனும் நூற்றாண்டுகள் பல கடந்தாலும் இன்றும் தன் சீரிளமைத்திறம் குன்றாமல் தமிழ் மொழி சிறந்து விளங்குகிறது.

பொங்கித்ததும்பும் நதியின் போக்கிற்கேற்பப் பல்வேறு இணைப்புகள், பகிர்வுகள் வாயிலாகத் திராவிட மொழிகளின் தொகுப்பில் உயரிய இடம் பெறும் மொழியாகத் தமிழ்மொழி மிளிர்கிறது. இந்தியாவின் வடமாநிலங்களில் வழங்கிய சமஸ்கிருத மொழிக்கு நிகராக, உயிரோட்டத்தோடு உலவி வரும் மொழியாக

நிலைபெற்று, இந்தியப் பண்பாட்டு மாறுதல்களுக்கு இசைவாகப் பிறமொழிகளுடன் தக்க உறவினையும், அதே சமயம் தன்னுடைய தனித்தன்மை வாய்ந்த இயல்புகளைத் தக்கவைத்துக் கொண்டும், ஆற்றல் குன்றாத நிலையில் தமிழ்மொழி திகழ்கிறது.

இந்திய ஐரோப்பிய மொழி வரிசையில், செல்தியம், செருமானியம், இலத்தீன் மற்றும் கிரேக்க, இரானிய மொழிக் குழுமத்தின் வேர்ட் தொடர்புகளைத் தமிழ் மொழியிலும் கண்டு அறிஞர் கால்டுவெல் ஒப்பீடு செய்துள்ளார். அதேபோல, தாமஸ் பர்ரோ பின்லாந்திய மொழிக்கும், திராவிட மொழிகளுக்கும் நுண்ணிய தொடர் இணைப்புகளைக் கண்டார். அங்கேரிய மொழிக்கும் திராவிட மொழிக்கும் தொடர்புறவை ஜி.எஸ்.பாலிண்ட் ஆராய்ந்து கண்டார். ஹப்பர், சுசுமோ ஓநோ ஆகியோர் சப்பானிய, கொரிய ஒப்பாய்வுகளைத் தமிழ்மொழியோடு ஆராய்ந்து கண்டுள்ளனர்.

தென்னிந்தியாவின் தமிழ்நாட்டில் ஆறு கோடித் தமிழரின் அன்றாட வாழ்வில், நடனமிடும் தமிழ்மொழி; இலங்கையிலும், மலேசியா, சிங்கப்பூர், இந்தோனேசியா, தாய்லாந்து, மியான்மர் நாடுகளிலும் மோரீசு, டிரினிடாட், பிஜிதீவுகளிலும் வாழும் மக்களால் பேசவும், எழுதவும் படுகிறது. இலங்கையரசும், சிங்கப்பூர் அரசும், தமிழ்மொழியினை ஆட்சி மொழியாகவும் அறிவித்துள்ளன.

எகிப்திய, சுமேரிய, சிந்துவெளி பண்பாட்டுக்கு இணையாக கலையிலக்கிய பண்பாட்டுச் செல்வங்களைத் தாங்கி விளங்கும் தமிழ்மொழி, தொல் திராவிட மரபையும், தொல் தமிழிய வளர்ச்சியையும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஆய்வாளர்கள் கணக்கிடுவதற்கு வழிவகுக்கிறது. இந்நிலையிலும், இவ்வளவு தொடர்பிருந்தும் இன்றுவரை தொன்மைக்குத் தொன்மையாய், இன்றும் வாழும் ஒரே இயல்பும் திறனும் கொண்டது தமிழ்மொழி ஒன்றேயாகும்.

தமிழ்மொழியையும், தமிழின் இலக்கியப் படைப்புகளில் பொதிந்துள்ள கோட்பாடுகளையும், இலக்கண விதிகளையும் நுணுக்கமாக வரையறுக்கும் வகைப்பாடு ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே தொடங்கியுள்ளது. இதனால் இலக்கியச் செய்யுள் படைப்புகள் செம்மையாக அமைவதற்குத் தொல்காப்பியம் வளமூட்டியுள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் விதிகள், நெறிமுறைகள், ஒலியியல், மொழியியல் பயன்பாடுகள், அயற்சொற்களைக் கையாள்வதற்கு உருவாக்கிய விதிப்பாடுகள் முதலியன தெளிவாக உள்ளன. இதனால் தமிழ்மொழி பயனுடைய மேம்பாட்டைப் பெறுதற்கு இடந்தருகிறது என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். பழமைவாய்ந்த, செப்பமுற வளர்ந்த தமிழ்மொழியை இப்போது செம்மொழி என்று நாம் குறிப்பிடும் சிந்தனைக்கு, ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே இம்மண்ணில் வாழ்ந்த அறிஞர்கள் உரமூட்டினர்.

கிரேக்க மொழியுடன் தமிழ்மொழியாளரின் உறவு தொடங்குவதற்கு முன்னரே, தமிழ்மொழி செம்மொழித் தகுதியை அடைந்துவிட்டது என்று கில்பர்ட் சிலேட்டர் குறிப்பிடுகிறார். தமிழ்மொழி கிரேக்க மொழியை விடச் செறிவானதென்றும்,

இலத்தீன் மொழியைவிட மேன்மையானது என்றும், ஆங்கிலம் மற்றும் செருமன் மொழியைவிட ஆற்றல் வாய்ந்தது என்றும் டாக்டர் வின்சுலோ குறிப்பிட்டுள்ளார். பிரெஞ்சு இந்தியவியல் அறிஞர் பியரி மெய்லியின் கருத்துப்படி, செம்மொழித் தமிழின் சங்கப் பாடல்கள், கிரேக்க மொழியின் நுட்பமான கவிதைத் தொகுதிகளுக்கு அறைகூவலாக விளங்குகின்றன.

தாமதமாக உணரப்பட்ட தமிழ் மேன்மை:-

தொடக்க நிலைகளில் கூட, வால்டர் எலியட், எல்லீசு கோவர், வின்சுலோ, கால்டுவெல், போப், வின்சன் ஆகியோர் தாங்கள் வாழ்ந்த காலத்திலும் திராவிடத் தமிழ்ப் பண்பாட்டாய்வு பொதுவாக புறக்கணிக்கப்பட்டேயிருந்தது என்பது பற்றிய தங்கள் கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளனர். ஆங்கிலேய அரசு தமிழ் இலக்கியத்தை புறக்கணித்து பற்றி டாக்டர். ஜி.யு.போப், 1910ஆம் ஆண்டிலேயே தெரிவித்தார். மிகத் தொன்மையான, வளம்மிக்க, பண்பட்ட தமிழ்மொழி எம்மொழிக்கும் சிறப்பில் குறைந்ததன்று என்றபோதிலும்; இங்கிலாந்துப் பேரரசின் ஆட்சியிலிருந்து தொலைவில் உள்ள ஒரு பகுதியில் வாழும் மக்களால் பேசப்படும் ஒரு மொழி என்றே, தமிழ் மொழியைப் பெரும்பான்மையான மக்கள் நினைக்கின்றனர். நம்முடைய இந்திய அரசோ, நம்முடைய பல்கலைக் கழகங்களோ தமிழ் இலக்கியத்தின் மாண்பை முழுமையாக அறியவில்லை. எனவே, தென்னிந்திய மொழிகள் குறித்து ஆய்வு செய்பவர்கள், ஆழ்கடலில் முத்துக்களை அலைந்து தேடுபவர்களைப் போன்ற அரிய உழைப்பாளர்களாக உள்ளனர்.

புவியியல் வகையில் பரந்து விரிந்த இந்திய நாட்டின் மொழி என்ற வகையிலும், திராவிட இனம் சார்ந்த, சமூக நலனில் அக்கறையுள்ள ஒரு மொழி என்ற வகையிலும், அமெரிக்காவிலும் தமிழைப் படிக்கத் தொடங்கினர். தமிழ்மொழி, பென்சில்வேனியா, சிகாகோ, கான்சாஸ் ஆகிய பல்கலைக் கழகங்களிலும், கோடைப் பள்ளிகளிலும் மொழியைப் பயிற்றுவிக்கும் திட்டங்களில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளது.

பன்னாட்டு அறிஞர்களும், நம்முடைய தமிழியல் ஆய்வாளர்களும், இந்திய பண்பாட்டுக் கூறுகளை முழுமையாகவும், முற்றிலுமாகவும் புரிந்துகொள்வதற்குத் தமிழாய்வு மிகவும் இன்றியமையாததென்பதை உணர்ந்துள்ளனர். இந்தியத் திருநாட்டின் பண்பாட்டுக் கலை வளத்தை, முழுமையாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு வடமொழி ஆய்வு மட்டும் போதுமானதல்ல என்றும்; திராவிட மொழிகளில் மிகத் தொன்மையான தமிழ்மொழியின் வளம்மிக்க கலைப் பண்பாட்டு இலக்கியக் கூறுகளை கருத்தில் கொண்டால்தான்; இந்தியப் பண்பு குறித்த எந்த ஒரு ஆய்வும் முழுமையாகும் என்றும் அறிஞர்கள் ஒருமித்த கருத்தை உறுதி செய்கின்றனர். இந்திய மொழிகள் குறித்து, புகழ்பெற்ற அறிஞரான டாக்டர் சுனித்குமார் சட்டர்ஜி பின்வருமாறு தன் கருத்தைத் தெரிவித்தார். (வங்கநாட்டுப் பேராசிரியர் சுனித்குமார் சட்டர்ஜி தமிழார்வத்தால் தன் பெயரை 'நன்நெறி முருகன்' என

மாற்றிக் கொண்டதும் நாம் நினைக்கத்தக்கது). 'தற்போதைய இந்தியப் பண்பாடு மற்றும் சமய தத்துவத்தைப் பொறுத்தவரையில் திராவிட மொழியே பாவு நூலாகவும், ஆரியமொழி ஊடிழையாகவும் உள்ளன. இந்தியப் பண்பாட்டுச் செல்வத்துக்கு திராவிடர்கள் ஆற்றிய பங்கு ஐம்பது விழுக்காட்டுக்குக் குறையாதது' என்றும் அவர் தெளிவாகத் தெரிவித்துள்ளார்.

தமிழ்ச்சங்க இலக்கியம்தான் செம்மையான, நவீனமான இந்திய இலக்கியமாகும். முந்தைய வடமொழி நூல்களைப் போன்று பழமையான தோடு இன்றைய நவீன படைப்புகளுக்கும் ஈடுகொடுத்து தொடர்ந்து வாழ்ந்து வருகிறது. அறிஞர் ஏ.கே.இராமானுசன் 'இலக்கிய இயற்கையடைவு' என்ற தன் நூலில் இந்தியாவின் இரண்டு செம்மொழிகளுள் ஒன்றான தமிழ் மட்டுமே, சமகால இந்திய நிகழ் மொழியாகும் என்றும்; இது கடந்தகாலத் தொல் பழமையோடு தொடர்ந்து வழக்கு மொழியாக மக்களிடையே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக உள்ளது என்றும் காட்டியுள்ளார். சங்க இலக்கியங்கள் புகழ்பெற்ற காலப்பழமை கனிந்த தமிழ்ப்பாடல்களாகச் செம்மையுடன் விளங்குவதற்கு, மூன்று காரணங்களை, டாக்டர் கமில் சுவலபில் தெரிவிக்கிறார். முதலாவதாக, நம்முடைய தேசிய இலக்கியங்களின் சில பகுதிகளை நாம் பாராட்டுவதைப் போன்று; புகழ்பெற்ற சங்கப் பாடல்களை, தமிழறிஞர்களும், வரலாற்று வல்லுநர்களும் திறனாய்வாளர்களும் செம்மையானது என்று பாராட்டுகின்றனர். இரண்டாவதாக, இது ஒரு முற்றாக 'நிறைவெய்திய' இலக்கியத் தொகுப்பாக இருந்து வந்துள்ளது. இது இன்றும் உயிர்ப்பான வாய்மொழி மரபில் துடிப்போடு வழங்கப்பெறுகிறது. காலத்திற்கேற்ப மாற்றம் பெறமுடியாத விழுமிய சொற்களைக் கொண்டதால் 'உறைந்த நிலை மாறாத கவிதை' வடிவில் உள்ளன. மேலும் இது செம்மையான மரபு வழியின் ஒரு பகுதியாக இருந்து வந்துள்ளது. மூன்றாவதாக, ஒரு மொழிசார்ந்த யாப்பிலக்கணம் மற்றும் புலனெறி சார்ந்த முழுமைபெற்ற வரம்போடு உள்ளது. முழுமையான, நிறைவான, ஈடிணையற்ற பண்பாட்டின் இலக்கியத் தொடராகவும், பண்பாட்டின் முடிமணியாகவும் இவை உள்ளன. இவ்வகையில், செம்மையான வடிவமைப்புடையதாக ஒரு செவ்விய இலக்கியமாக உள்ளது. (கமில் சுவலபில், "முருகனின் புன்னகை" பக்கம் **50**).

திராவிடக் குடும்ப மொழிகளில் தலையாய மொழி என்ற வகையில், இது தனியிடம் பெற்றுள்ளதால், பல நூற்றாண்டுகளைக் கடந்தும் இன்றும் என்றுமுள தென்தமிழாக நிலைத்து நின்று; வளர்ச்சியையும், மேன்மையையும் பெற்று அனைத்தையும் அரவணைத்து அனைவருடனும் ஒன்றிக் கலந்து வந்துள்ளது. ஏனைய திராவிட மொழிகளைப் போன்று, இந்திய ஐரோப்பிய மொழிகள் மற்றும் கீழை நாட்டு மொழிகளின் அம்சங்களுடன், தொடர்புற்றிருந்த ஒப்புமையையும் வெளிப்படுத்துகிறது. இருபத்தைந்து மொழிகளுக்கு மேற்பட்ட திராவிடக் குடும்ப மொழிகளில் இதுவே முதன்மையான மொழியாகும்.

தமிழ்மொழியிலுள்ள சொற்களின் வேர்களை, உலகின் அனைத்துச் செம்மொழிகளிலும் காணலாம். இது, போர்த்திறம் கொண்ட புறப்பாடல்களையும், உயரிய காதல் கனிந்த அகப்பாடல்களையும் மற்றும் அறநூல்களையும் சிறந்த படைப்புகளாக (Masterpieces), இலக்கியத் தொகுப்பாகப் படைத்துள்ளது. சமயம் சாராத உலகளாவிய மனித நேயம் பற்றி இவ்விலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. சமய உருக்கம் கொண்ட பக்தி சார்ந்த பாடல்களின் தொகுப்பும் இம்மொழியின் செல்வமாகும். இந்த நாட்டில் இன்றுள்ள அனைத்து மொழிகளிலும் நிலையான தமிழ் முத்திரையைப் பொறித்துள்ளது.

கடந்த ஐம்பதாண்டுகளாகவும் அல்லது அதற்கு மேலாகவும், அரப்பா – மொகஞ்சதாரோ அகழ்வாராய்ச்சியைத் தொடர்ந்து சிந்துவெளி நாகரிகம் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பின்னர், ஒட்டுமொத்த இந்தியப் பண்பாட்டிற்குத் தமிழ் அல்லது திராவிட மொழி பேசும் மக்களின் கணிசமான, குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பு அனைவராலும் கவனிக்கத்தக்க அளவுக்கு உணரப்பட்டு வருகிறது. மொகஞ்சதாரோ என்ற இடத்தைக் கண்டுபிடித்த பேராசிரியர் ஆர்.டி.பானர்ஜி ‘ஆரியர்கள் வருகை புரிந்த காலத்திற்குப் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கும் முன்னரே அமைந்திருந்த, சிந்துவெளி நாகரிகமானது, ஆரிய நாகரிகத்திற்கும் முந்தைய அதிசய நாகரிகம் என்பதை நிலைநிறுத்தியுள்ளது என்றும்; அம்மக்களைத் திராவிடர்கள் அல்லது திராவிட இனத்தில் மூத்தவர்கள் என்று தென்னிந்தியாவில், திராவிட மொழிகளைப் பேச்சுவழக்காகக் கொண்டு வாழும் பல்வேறு சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகப் பின்னர் சுட்டிக்காட்டப் பட்டது’ என்றும் எழுதியுள்ளார்.

தமிழர்கள், தம் இலக்கிய இலக்கணக் கோட்பாட்டினை ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே மிகவும் திறம்பட மேம்படுத்தியுள்ளனர் என்பதும், இது உலகில் உள்ள எந்தவொரு செம்மொழிக்கும், எந்த வகையிலும் சளைத்தது அன்று என்பதும் ஐயத்திற்கிடமின்றி அறுதியிடப்பட்டுள்ளன. தமிழ்மொழி சில சொற்களை வடமொழியிலிருந்து பெற்றிருந்தாலும், அவையனைத்தும் தமிழ்ச்சொற்களாகவே கொள்ளப்பட்டதால் அல்லது தமிழாக்கப்படுவதால், தமிழ்மொழியானது தன் தனித்தன்மையையும், அமைப் பொழுங்கையும் தக்கவைத்துக் கொண்டுள்ளது. சொல்லமைவு நுணுக்கத்தைப் பெருமளவில் வடஇந்திய மொழிகளுக்குத் தமிழ்மொழி வழங்கியுள்ளதை முனைவர் பர்ரோ, பட்டியலிட்டுள்ளார்.

இந்தியப் பண்பாட்டிற்குத் தமிழ்மொழி மிகப்பெரிய அளவில், பங்களிப்புச் செய்தபொழுதும், உரிய தகுதியினைப் பெறத் தாமதமாகிவிட்டது. செனகலிலுள்ள டாக்கர் பல்கலைக்கழகத்தில், செம்மொழித் துறையில், தமிழ்மொழி, அரேபியமொழி, பாரசீக மொழி, வடமொழி ஆகியவை செம்மொழிகளாகப் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால், நம்முடைய பல்கலைக் கழகங்களில் நீண்டகாலத்திற்கு முன்னரே தமிழ்மொழி, இந்தப் பட்டியலிலிருந்து நீக்கப்பட்டு, அரேபிய மொழி, பாரசீகமொழி, வடமொழி ஆகிய

மூன்று மொழிகளே செம்மொழிகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தன.

ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர், தமிழறிஞர் வி.கோ.சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் தமிழ்மொழியை உயர்தனிச் செம்மொழி என்று குறித்துக் காட்டி தமிழுக்குச் செம்மொழி மகுடம் சூட்டவேண்டும் என்று விழைந்தார். இந்த வேண்டுதல் அறிஞர்கள் பலரின் உள்ளங்களில் எழுச்சியூட்டியது.

மரபுரிமைக் களஞ்சியமாக இலக்கிய வரையறையைக் கொண்டுள்ள மொழி சார்ந்த சமுதாயம் ஒவ்வொன்றும், சமூக மற்றும் இலக்கியம் சார்ந்த சூழலின் குறிப்பிட்ட காலத்தினைச் செம்மொழிக் காலமாகக் குறிப்பிடுகிறது. அறிஞர் சிலரின் கூற்றுப்படி, கி.மு.500லிருந்து 300 வரைப்பட்ட காலமானது, கிரேக்கர்களின் செம்மொழிக் காலம் ஆகும். கி.மு.500 முதல் கி.பி.1110 என்ற வரையறையில் வடமொழியின் செம்மொழிக் காலமெனக் கருதப்படுகிறது.

சங்க காலம் முதல் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டைய எல்லையுட்படும் காலத்தைச் செம்மொழிக் காலமாகக் குறிப்பிடலாம். ஏனெனில், இக்காலத்தில் தான் ஈடிணையற்ற இலக்கியமும், மொழிசார்ந்த உயர்ந்த சிந்தனைகளும் மலர்ந்தன. இத்தகைய பங்களிப்புகள், திராவிடத் தொன்மையினையும் விழுமிய செழுமையினையும் உருவாக்கின. திராவிடர்களின் சிறந்த பண்பாட்டுச் சாதனைகளைக் கணக்கில் கருதத் தவறினால், இந்தியப் பண்பாட்டு மரபு குறித்த எந்தவொரு ஆய்வும் முழுமையற்றதாக குறையளவிலேயே இருக்கும் என்று, புகழ் வாய்ந்த ஆய்வாளர்கள் பெரும்பாலானோர் வலியுறுத்துகின்றனர்.

பன்னாட்டு அறிஞர்கள், உலகின் செம்மொழிகளில் ஒன்றாகத் தமிழ்மொழியை இப்போது ஏற்றுள்ளனர். தமிழ்நாட்டிலுள்ள பல்கலைக் கழகங்கள், வடமொழி, அராபிய மொழி மற்றும் பாரசீக மொழியுடன் பண்டைய தமிழ்மொழியைச் செம்மொழியாக அறிவிப்பதற்கு முன்வந்துள்ளன. வடமொழியறிஞர் சி.ஆர்.சங்கரன், ஈராயிரம் ஆண்டுகள் பழமை வாய்ந்த தொல்காப்பிய நூலில் உள்ள ஒலியியல் குறித்த பிரிவை ஆராய்ந்து தாம் கண்ட முடிவைப் பின்வருமாறு எழுதுகிறார். மொழியின் உள்ளார்ந்த ஒலி குறித்த ஆய்வுமுறைக்குச் சிறப்பளிப்பதும் ஒலியின் வடிவம், வகைப்பாடு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அவற்றை உறுதிப்படுத்தும் முயற்சி, சொற்களுக்குப் பொருள்கள் காண்பதில் சிறப்பான இடத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இது பாணினியின் அஸ்தியாதியில் கூடக் காணப்படவில்லை என்று மதிப்பிட்டுள்ளார். மொழிகள் குறித்த வரலாற்றுக்குப் பண்டைய தமிழ் இலக்கண மரபார்ந்த நெறி மிகவும் போற்றத்தக்க பங்களிப்பாகக் குறிப்பிடலாம்.

செம்மொழியாகத் தமிழ்:-

இந்தியாவில் உள்ள மொழிகளில் தனித்தன்மை பூண்ட வீறுகொண்டதாகத் தமிழ் விளங்குகிறது. செழுமையான, அகப்புற இலக்கியக் கோட்பாடுகளையும், யாப்பிலக்கணம், செய்யுளியல், இலக்கண வரம்புகளையும் உள்ளடக்கியதாகத்

தமிழ் இலங்குகிறது. வடமொழிச் செம்மொழியுடன் சேர்ந்து ஒரே நேரத்தில் இரண்டு மொழிகளாக அமைந்திருந்தாலும் வடமொழியின் செல்வாக்கினால் எவ்விதச் சீர்குலைவுமின்றி, வழக்கொழியாமல் தமிழ் தனித்து நின்று ஈடில்லாத மொழியாகத் தன்னைக் காத்துள்ளது.

தொன்மைத் தமிழ் செம்மொழியாக மலர்தல்:-

உலகளாவிய மரபிலக்கிய நற்கூறுகள், தொன்மை, வளமை, எளிமை முதலிய சிறப்பியல்புகளைப் பெற்றிருந்தபோதிலும் கூட, இந்நாள்வரையில் தமிழ்மொழி வட்டார மொழியாகவே கருதப்பட்டு, புதிய இந்திய மொழிகளின் வரிசையில்தான் வகைப்படுத்தப்பட்டது. இந்திய மொழிகளில், வடமொழி தவிர, தமிழ்மொழி போன்ற தொல்மரபு கொண்ட மொழி வேறெதுவும் இல்லை. ஒருமைவாய்ந்த நம் பண்பாட்டின் உயர்ந்த மரபு மாட்சியைப் பேணுவதும், காப்பதும் இந்தியக் குடிமகனின் அடிப்படைக் கடமை என்பதை இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் வரையறை செய்துள்ளது. இந்நிலையில் தமிழ்மொழியைச் செம்மொழியாக ஏற்பது நமது கடமையாகும்.”

தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவிக்க வேண்டுமென்று, தக்க வரலாற்றுப் பின்னணியோடும், சான்றுகளோடும், கழக அரசின் சார்பில் மத்திய அரசின் கல்வித் துறைக்கு அனுப்பப்பட்ட இந்த அறிக்கை; மைசூரிலுள்ள இந்திய மொழிகளின் நடுவண் ஆணையத்திற்குப் பரிசீலித்து கருத்துரைக்குமாறு அனுப்பப்பட்டது.

கலிபோர்னியா பேராசிரியர் வழங்கிய கருத்துக்கோவை!

உடன்பிறப்பே,

தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவிக்க வேண்டுமென்ற வேண்டுகோளோடு, கழக அரசால் மத்திய அரசுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்ட அறிக்கை; மைசூரிலுள்ள இந்திய மொழிகளின் நடுவண் ஆணையத்திற்கு அனுப்பப் பட்டது. அந்த அமைப்பு, கழக அரசின் அறிக்கையினை அனைத்துக் கோணங்களிலும் அணுகி, ஆராய்ந்து; இறுதியில், "செம்மொழிக்குரிய அனைத்து தகுதிப்பாடுகளும் தமிழுக்கு இருப்பதால், நடுவண் அரசு தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவிக்கலாம்" என மத்திய அரசுக்குப் பரிந்துரை செய்தது.

இதற்கிடையே, "இரண்டாயிரம் ஆண்டு பாரம்பரியம் மிக்க நம் தமிழ்மொழியைச் செவ்வியல் மொழி வரிசையில் சேர்த்து, அதன் வளர்ச்சிக்கு நிதியுதவி அளிக்கவேண்டுமென மத்திய அரசை இந்தப் பேரவை கேட்டுக் கொள்கிறது" என 30.5.1996 அன்று மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக் கழகமும் ;

"பல்லாயிரம் ஆண்டுக்கால பழைமையும், சீரிய இலக்கியச் செழுமையும், இலக்கண முழுமையும் வாய்ந்த மொழியாகிய தமிழ் மொழியை உயர்தனிச் செம்மொழியாக அறிவிக்க வேண்டுமென ஒருமனதாகத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது" என்று தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகமும்;

"தமிழ் மொழியின் தொன்மை, செழுமை வாய்ந்த இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றின் காரணமாகவும்; பல்வேறு மொழிகளுக்கும், இலக்கியப் படைப்புகளுக்கும் மூலாதாரமாகத் தமிழ்மொழி விளங்குவதாலும்; தமிழ் மொழியைச் செம்மொழியெனப் பிரகடனம் செய்து, தொடர்ந்து தமிழ் வளர்ந்தோங்கிடத் தேவையான நிதியுதவியினை வழங்கிட வேண்டுமென்று மத்திய அரசைக் கேட்டுக் கொள்வதெனத் தீர்மானிக்கப்படுகிறது" என்று 19.7.1996 அன்று சென்னைப் பல்கலைக் கழகமும்;

"தமிழ், தொன்மையான மொழியாகவும், வளம்செறிந்த இலக்கியப்

பாரம்பரியம் கொண்டதாகவும் திகழ்வதால்; தமிழ்மொழி யைச் செம்மொழி என அங்கீகாரம் செய்து தமிழ்மொழி வளர்வதற்கு நிதி உள்ளிட்ட அனைட்து உதவிகளையும் அளித்திட வேண்டுமென்று மத்திய அரசைக் கேட்டுக் கொள்வதெனத் தீர்மானிக்கப்படுகிறது" என்று 20.8.1996 அன்று திருச்சி பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகமும் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றி மத்திய அரசுக்கும், மாநில அரசுக்கும் அனுப்பி வைத்தன. இதுபோன்ற தீர்மானங்கள், தமிழகத்திலுள்ள அனைத்துப் பல்கலைக் கழகங்களாலும் நிறைவேற்றி, அனுப்பி வைக்கப்பட்டன.

23.8.1996 அன்று தமிழகச் சட்டப் பேரவையில், தமிழ் மாநில காங்கிரஸ் கட்சியின் உறுப்பினர் டாக்டர் இ.எஸ்.எஸ்.ராமன் அவர்கள் கேட்ட கேள்விக்கு, "இந்தியா முழுவதும் எல்லாப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் சமஸ்கிருதம், அரேபிய மொழி வரிசையில், தமிழ் மொழிக்கும் அந்தஸ்து வழங்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்திப் பிரதமருக்கு முதலமைச்சர் கலைஞர் கடிதம் எழுதியுள்ளார்" என்று அமைச்சர் தமிழ்க்குடி மகன் பதில் அளித்தார்.

"அரிய இயல்புகள் அனைத்தையும் கொண் டிருந்தாலும், தமிழ் இன்னமும் இந்தியத் திருநாட்டின் செம்மொழியென அங்கீகரிக்கப்பட வில்லை. ஆனால், சமஸ்கிருதம், பாரசீகம், அரேபியம் ஆகிய மொழிகளுக்கு அந்த அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. எனவே தமிழை, மத்திய அரசின் மனிதவள மேம்பாட்டுத்துறையும், பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவும் செம்மொழியென அங்கீகாரம் செய்வதோடு, மேலும் தாமதமின்றி உரிய நிதியுதவியும் அளித்திட வேண்டும்" என்று 21.8.1996 அன்று; தமிழக முதலமைச்சர் என்ற முறையில் நான், பிரதமர் தேவகவுடா அவர்களுக்குக் கடிதம் அனுப்பினேன். அந்தக் கடிதம் பெற்றுக் கொண் டமைக்கு 29.8.1996 அன்று பிரதமர் தேவகவுடா அவர்களிடமிருந்து, ஒப்புதலும் வந்தது.

முந்தைய பிரதமர்கள் திரு.தேவகவுடா, திரு.ஐ.கே.குஜ்ரால் மற்றும் மத்திய மனிதவள மேம்பாட்டுட் துறை அமைச்சர்களுக்கு ஏற்கனவே நான் அனுப்பியிருந்த கடிதங்களைச் சுட்டிக்காட்டி; 24.10.1998 அன்று பிரதமர் அடல்பிகாரி வாஜ்பய் அவர்களுக்கு, "சமஸ்கிருதம், பாரசீகம், அரேபியம் போன்று தமிழைச் **செம்மொழி**யென அறிவித்திட வேண்டுமென்ற, உலகெங்கிலும் வாழும் தமிழர்களின் நீண்ட காலக் கோரிக்கையினை தங்கள் மேலான கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். நியாயமான அந்தக் கோரிக்கை நிறைவேற்றப் பட வேண்டும்" என்று நீண்ட கடிதம் எழுதினேன். கடிதத்துடன் "உயர்தனிச் செம்மொழியாக ஒளிரும் தமிழ்" எனும் தலைப்பிடப்பட்ட வல்லுநர் குழு அறிக்கையின் நகலையும், தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்களில் நிறைவேற்றிய தீர்மானங்களின் நகல்களையும் மீண்டும் அனுப்பி வைத்தேன். தொடர்ந்து பிரதமருக்கும், மத்திய அரசுக்கும், நினைவூட்டுகளும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டன.

தலைநகர்த் தமிழ்ச் சங்கம், டெல்லி தமிழ்ச் சங்கம் மற்றும் தமிழ் அமைப்புகள்

சார்பில், தமிழை மத்திய ஆட்சிமொழியாகவும், செவ்வியல் மொழியாகவும் ஏற்றிடக் கோரி; டெல்லியில் 2000, ஏப்ரல் திங்கள் 29, 30 ஆகிய நாட்களில் மாநாடு ஒன்று நடைபெற்றது.

அம்மாநாட்டை, செவ்வியல் மொழிச் செயலாக்கக் குழுத் தலைவர் சாலினி இளந்திரையன் முன்னின்று நடத்தினார். கல்வியாளர்களும், அரசியல் தலைவர்களும், தமிழறிஞர்களும் அந்த மாநாட்டில் கலந்து கொண்டனர். தமிழக அரசின் சார்பில், அந்த மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள தமிழ்வளர்ச்சி மற்றும் பண்பாட்டுத் துறை அமைச்சர் முனைவர் தமிழ்க்குடிமகன் அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். மாநாட்டுக்கு நான் அனுப்பிய வாழ்த்துச் செய்தியில், “இம்மாநாடு நடத்துவதறிந்து மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகிறேன். தமிழ் மொழியை மத்தியில் ஆட்சிமொழியாக்கிட வேண்டுமென, அண்ணா காலத்திலிருந்து மைய அரசை நாம் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வருகிறோம். தமிழக அரசின் சார்பில், மைய அரசுக்குக் கோரிக்கைகள் தொடர்ந்து அளிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்நிலையில், புதுடெல்லியில் மாநாடு நடத்தி, அதன் மூலம் இக்கோரிக்கைகளை வலியுறுத்திடும் முயற்சி பெரிதும் பாராட்டத்தக்கதாகும். இம்மாநாடு மைய அரசின் எண்ணங்களை, அறவழியில் ஈர்த்திடும் வண்ணம் எழுச்சியுடன் நிகழ்ந்திட உளமார வாழ்த்துகிறேன்” என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

2000ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்களில், டெல்லியில் நடைபெற்ற அந்த மாநாடு தொடர்பான சோக நிகழ்வு ஒன்று இன்னமும் என் இதயத்தில் உறைந்து போய் இருக்கிறது. அந்த மாநாட்டின் வெற்றிக்காக, இரவுபகல் பாராது உழைத்த சாலினி இளந்திரையன், டெல்லிக்கு வந்த தமிழ்ச் சார்பாளர்களை வரவேற்கச் சென்றபோது, சாலை விபத்து ஒன்றில் கார் மோதி, உயிர் துறந்தார். கட்சி வேறுபாடின்றி அனைவரையும் அழைத்து, அந்த மாநாட்டினை நடத்த முன்னின்று உழைத்த சாலினி இளந்திரையன் மரணம் அடைந்தது மாபெரும் சோகமாகும். பேராசிரியர் சாலினி இளந்திரையன் உடல், டெல்லி இடுகாட்டில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டு முடிந்தபின்னர்; அந்த மாநாடு அவரது நினைவாகவே நடத்தப்பட்டது!

பேராசிரியர் இ.மறைமலை அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க, 2000, ஏப்ரல் திங்களில் அமெரிக்கத் தமிழறிஞர் பேராசிரியர் முனைவர் ஜார்ஜ் எல்.ஹார்ட் அவர்கள், தமிழ்மொழியைச் செம்மொழியெனக் கூறும் நிலைப்பாடு பற்றி வழங்கிய அறிக்கை, உலகெங்கிலும் உள்ள கல்வியாளர்களின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்தது. ஆங்கிலத்தில் வரையப்பட்ட கருத்தாழம்மிக்க அந்த அறிக்கை தமிழ்ச் செம்மொழி வரலாற்றில், ஆணிமுத்தை ஒத்த அத்தியாயமாகும்.

அமெரிக்காவிலுள்ள பர்க்லி நகரில் அமைந்துள்ள கலிஃபோர்னியா பல்கலைக் கழகத்தில், 1975ஆம் ஆண்டு முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்து வருபவர் ஜார்ஜ் எல்.ஹார்ட் அவர்கள். அவர் ஹார்வர்டு பல்கலைக் கழகத்தில் வடமொழி இலக்கியம் பயின்று பட்டம் பெற்றவர். மாடிசன் நகரில்

உள்ள விஸ்கான் சின் பல்கலைக்கழகத்தில் வடமொழிப் பேராசிரியராகவே பணியாற்றியவர். தமிழ் மற்றும் வடமொழி ஆகிய இருமொழி இலக்கியங்களை முறையாகக் கற்றுத் தேர்ந்தவர். அவற்றுடன், ஐரோப்பியச் செம்மொழிகளான இலத்தீனம், கிரேக்கம் ஆகிய இருமொழி இலக்கியங்களையும் விரிவாகக் கற்றுத் தேர்ந்தவர். இம்மொழிகள் அனைத்திலும் உள்ள நூல்களை மூலமொழியிலேயே கற்றுணர்ந்தவர். தற்கால ஐரோப்பிய மொழிகளின் இலக்கியங்களையும், மொழி ஒப்பியலையும் நன்கு கற்றுத் தேர்ந்தவர். இரஷ்யன், ஜெர்மன், பிரெஞ்சு ஆகிய மொழிகளின் இலக்கியங்களை விரிவாகக் கற்றவர். அவற்றைப் போலவே, தற்கால இந்திய மொழிகளில் தமிழ், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளின் இலக்கியங்களை மூலமொழியிலும், மற்ற எல்லா மொழிகளிலும் உள்ள இலக்கியங்களை மொழியாக்கம் வாயிலாகவும் விரிவாகக் கற்றவர். இந்தி மொழியில் மகாதேவி வர்மா, துளசி, கபீர் ஆகிய பெருமக்களின் இலக்கியப் படைப்புகளையும் விரிவாகப் படித்தறிந்தவர்.

இத்தனை சான்றாண்மையினையும், மொழிப் புலமையினையும், இலக்கியத் திறனறிவினையும் ஒருங்கே பெற்ற பேராசிரியர் ஜார்ஜ் எல்.ஹார்ட் அவர்கள், தமிழ் மொழியைச் செம்மொழி எனக்கூறும் நிலைப்பாடு பற்றியும், அதன் தகுதிநிலை பற்றியும் வழங்கிய அறிக்கையில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள பொன்னான கருத்துரைகளைக் கழக உடன்பிறப்புகள் படித்து அறிந்து கொள்ளவும், மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளவும் வேண்டுமென்பதற்காக; தமிழில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட அந்த அறிக்கையின் முக்கியமான பகுதிகளைப் பின்வருமாறு தருகிறேன். இந்தப் பேராசிரியர் ஜார்ஜ் ஹார்ட் அவர்கள் நமது கோவை மாநாட்டுக்கும் வருகை தர இருக்கிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதோ – அவரது அந்த அறிக்கை :–

"தமிழ்மொழி உலகின் மிகவுயர்ந்த செவ்வியல் இலக்கியங்களையும், மரபுச் செல்வங்களையும் பெற்றுத் திகழும் உயர்தனிச் செம்மொழிகளுள் ஒன்று என்பதனை நான் எவ்விதத் தயக்கமும் இன்றித் தெளிவாக அறுதியிட்டுக் கூறுவேன். இவ்வாறு நான் கூற முனைவதற்குக் காரணங்கள் பலவுள்ளன. அவற்றை இனி ஒவ்வொன்றாக எடுத்து விளக்க முற்படுகின்றேன்.

முதலாவதாக, தமிழ்மொழி மிகுந்த பழைமைச் சிறப்பு வாய்ந்த மொழி. ஏனைய தற்கால இந்திய மொழிகளின் இலக்கியங்களுக்கெல்லாம் காலத்தால் மிகவும் முற்பட்ட, ஏறத்தாழ ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும், அதற்கு மேலும் முற்பட்ட பேரிலக்கியங்களைக் கொண்டது தமிழ்மொழி. தமிழில் மிகப்பழம் பெரும்நூல் தொல்காப்பியம். தொன்மைக் காலக் கல்வெட்டுகளிலிருந்து, இந்நூலின் பகுதிகள் காலத்தால் மிகமுற்பட்டவை எனவும், ஏறத்தாழ கி.மு.200க்கு முன்பே இந்நூல் எழுந்துள்ளது எனவும் தெரிகின்றது. பழந் தமிழரின் பேரிலக்கியங்கள் சங்க இலக்கியங்களாகும்; அவை பத்துப்பாட்டும், எட்டுத் தொகை நூல்களும் பிறவும் ஆகும். அவை, ஏறத்தாழ கி.பி. முதல் இரு நூற்றாண்டுகளில் எழுந்தவை

எனக் கொள்ளலாம். அவை, வடமொழியில் காளிதாசரின் பேரிலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தோன்றி விட்டன. மதச்சார்பற்ற இந்தியாவில், முதன் முதலில் எழுந்த மதச் சார்பற்ற பெருங்கவிதை இலக்கியத் தொகுப்பு, சங்க இலக்கியங்கள் என்றால் அது மிகையாகாது.

இரண்டாவதாக, இந்தியாவில் தோன்றிய, இந்திய மண்ணிற்கு மட்டுமே தனிச் சிறப்பான இலக்கிய மரபினைக் கொண்டது தமிழ்; இந்த இலக்கிய மரபு வடமொழியிலிருந்து பெறப்பட்டது அன்று என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. உண்மையைச் சொல்வதானால், தென்னாட்டில் சமற்கிருத மொழியின் செல்வாக்கு வலிமை பெறுவதற்கு முன்னரே, தமிழ் இலக்கியங்கள் தோன்றிவிட்டன. அதனால்தான், தமிழ் இலக்கியங்கள் யாவும், வடமொழியில் அல்லது வேறு இந்திய மொழிகளில் உள்ள எந்த இலக்கியத்தையும் போல இல்லாமல், தன்மையால், இயல்பாய் முற்றிலும் மாறுபட்டுத் தனிச்சிறப்புடன் விளங்குகின்றன.

சிறந்த இலக்கியக் கொள்கை, விழுமிய இலக்கண மரபுகள், உயர்ந்த முருகியற் செழுமை, இவை அனைத்திற்கும் மேலாக, தனித்து விளங்கும் தனக்கேயுரிய மிகப் பெரிய இலக்கியச் செல்வம் ஆகியவற்றைக் கொண்டி லங்குவது தமிழ்மொழியாகும். வடமொழியிலோ, வேறு எந்த இந்திய மொழியிலோ காணப்படாத, அவற்றிலிருந்து முற்றிலுமாக வேறுபட்டு விளங்குகின்ற, இந்தியப் பெருநாட்டினுக்கு உரித்தான (இந்திய மக்களிடம் காணப்படுகின்ற) கலைநயம் தோய்ந்த ஒருவகை நுட்ப உணர்வைத் (Sensibility) தமிழ் இலக்கியங்கள் தம்மகத்தே கொண்டுள்ளன. வளம்மிக்க விரிந்து பரந்த அறிவின் மாட்சியும், மரபும் அவற்றின்கண் பெரிதும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

மூன்றாவதாக, தமிழ் மொழியின் செவ்வியல் இலக்கியங்களின் தன்மை, அவற்றைச் சமற்கிருதம், கிரேக்கம், இலத்தீனம், சீனம், பாரசீகம், அரபு ஆகிய மொழிகளில் எழுந்து விளங்கும் பேரிலக்கியங்களுக்கு நிகராக (அவற்றுடன் ஓரணியில் வைத்து) எண்ணத்தக்க நிலையை, தகுதியை அவற்றுக்கு வழங்குகிறது. தமிழ் இலக்கியங்களின் சொற்செறிவும், பொருளாழமும், அவற்றின் நுட்பமும் திண்மையும் (Subtlety) அகலமும் விரிவும் (Profundity) அவை நுவலும் பல்வேறு பாடுபொருள்களும், களமும் (Varied Scope) நவீன காலத்திற்கு முந்தைய (இந்திய இலக்கியங்களில், கால அளவில் முற்பட்ட பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் மட்டுமே, சமூகத்தில், தாழ்வுற்ற, பிற்பட்ட, கடைப்பட்ட மக்களையும் கருப்பொருளாகக் கொண்டுள்ளன). அவற்றின், மனித குலம் அனைத்தையும் வயப்படுத்தும் உலகளாவிய கோட்பாடும் (Universality), தமிழ் மொழியை உலகம் தழுவிய மிகப்பெரிய செவ்வியல் மொழி, மரபுகள், இலக்கியங்களுடன் ஒருங்கே வைத்து, அவற்றுள் ஒன்று எனப்போற்றும் தகுதி நிலையை அளிக்கின்றன. வான்புகழ் வள்ளுவர் வழங்கிய திருக்குறள், ஒழுக்கநெறிகளைக் கற்பிக்கும் உலகின் தலைசிறந்த அறநூல் என்பதனை

அனைவரும் அறிவோம். எனினும், இந்த நூல், தமிழில் செவ்வியல் மொழி, இலக்கிய மரபுகளைத் தம்முள் கொண்டு விளங்குகிற, ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பெரிதும் வேறுபட்ட பாடுபொருள்களை உடைய, பல்வேறு பெருநூல்களின் தொகுப்பில் (பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள்) ஒன்றாகும். இந்தப் பேரிலக்கியத் தொகை நூல்களின் வாயிலாக, மனிதகுல வாழ்வியலின் ஒவ்வொரு பரிமாணமும், ஒவ்வொரு தோற்றமும் மிக நுட்பமாகவும், விரிவாகவும், விளக்கமாகவும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன; இந்த இலக்கியப் படைப்புகளின் ஆய்வுக்குட்படாத, இவற்றின் ஒளிபடாத வாழ்வியல் துறைகளே இல்லை எனலாம்.

இறுதியாக, தமிழ்மொழி நவீனகால இந்தியப் பண்பாடு, மரபுகளின் முதன்மையான, தனித்துவம் உடைய வாயில்களில் ஒன்றாக விளங்குகிறது. சமற்கிருதக் கவிதை மரபின் மீது தென்னக மரபுகளின் செல்வாக்கைப் பற்றி நான் மிக விரிவாக எழுதியுள்ளேன். இதற்கு நிகராக இன்னொரு முக்கியச் செய்தியுமுண்டு; தமிழில் சங்கத் தொகை நூல்களின் காலத்தில் தோன்றிப் பரவத் தொடங்கிய இந்து சமயச் சார்புடைய, புனிதமான (வழிபாட்டுப்) பேரிலக்கியங்கள் நவீனகால (இந்திய) இந்து சமய வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உறுதுணையாக இருந்துள்ளன. அந்தப் பக்தி இலக்கியச் சிந்தனைகளும், கருத்துகளும் (தெலுங்கு, கன்னடம், சமற்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் எழுந்த) பாகவத புராணத்திலும், ஏனைய நூல்களிலும் எடுத்தாளப்பெற்று, அவற்றின் வழியாக, இந்தியத் திருநாடு முழுவதும் பரவின. 'வேதங்களுக்கு ஒப்பானவை' என்று போற்றப்படும் புனிதமான சமய (பக்தி) இலக்கியங்கள் தமிழிலுள்ளன; இவை தமிழுக்கே உரியன. இவை தென்னிந்திய வைணவத் திருக் கோவில்களில் (திருப்பதி முதலானவை) வேத மந்திரங்களுடன் சேர்த்து ஓதப் பெறுகின்றன. தற்கால இந்தோ–ஆரிய மொழிகளுக்கு எவ்வாறு வடமொழி (சமற்கிருதம்) மூலமொழியாக விளங்குகிறதோ, அதேபோன்று தற்காலத் தமிழ், மலையாள மொழி இலக்கியங்களுக்குச், செவ்வியல் மொழியாகத் திகழ்ந்த தொன்மைத் தமிழே மூலமொழியாக விளங்குகிறது. இந்தோ–ஐரோப்பிய மொழிகளில், சமற்கிருதம் மிகமிகப் பழையது; தொன்மையானது; கால வகையில் சிறிதளவும் மாறாது, மாற்றத்திற்கு இடங்கொடாது, இன்றளவும் பழைமைக்குப் பழைமையாக இருந்து வருகிறது. அதே போன்று, திராவிட மொழிகளில் தமிழ் முன்னைப் பழைமைக்கும் பழைமையாகவும் மிகவும் தொன்மையானதாகவும் இருந்து வருகிறது. எனினும், திராவிட மொழிகளின் இயல்பையும், வளர்ச்சியையும் புரிந்துகொள்ள மொழியியலாளர்கள் நாடவேண்டியதும், அவர்களுடைய ஆய்வுகளுக்கு உதவும் உரைகல்லாகத் (கட்டளைக்கல்) திகழ்ந்து வருவதும் தமிழேயாகும்.

ஒரு மொழி 'செவ்வியல் மரபு' உடையது என்று அழைக்கப்படுவதற்குத் தகுதிபெற வேண்டுமெனில், அது பல்வேறு அடிப்படை விதிமுறைகளுக்குப் பொருந்துவதாக இருத்தல் வேண்டும்; அவையாவன: அது தொன்மைமிக்கதாக,

பழைமைச் சிறப்பு வாய்ந்ததாக இருத்தல் வேண்டும்; அது இன்னொரு மொழி மரபில் கிளைத்து வளர்ந்ததாக இல்லாமல், தனக்கேயுரிய தனித்துவமுடைய மொழி மரபினைப் பெற்றதாகவும், அம்மொழி மரபு பெரிதும் தானே படைத்த இலக்கியச் செழுமையில் வளர்ந்ததாகவும் இருத்தல் வேண்டும்; இதற்கெல்லாம் மேலாக அம்மொழி விரிந்து, பரந்து வளம்செறிந்த தொன்மை வாய்ந்த பேரிலக்கியச் செல்வத்தைக் கொண்டதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இந்தியாவின் ஏனைய தற்கால மொழிகளைப் போலல்லாமல், தமிழ் இம்மூன்று அடிப்படைத் தேவைகளையும் ஒருங்கே நிறைவு செய்கின்றது.

'தமிழ் ஒரு செவ்வியல் மொழி' என்ற கருத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக நான் இதைப் போன்று ஒரு கட்டுரை எழுதவேண்டியுள்ளது என்ற எண்ணமே எனக்கு இயல்புக்கு மாறானதாகத் தோன்றுகிறது. இச்செயல் எப்படியிருக்கிறது என்றால், 'இந்தியா ஒரு மிகப்பெரிய நாடு, இந்துசமயம் உலகின் மிகப்பெரிய சமயங்களில் ஒன்று' என்னும் கூற்றை நிலைநாட்ட முற்படுவது போன்றுள்ளது. 'தமிழ் செவ்வியல் மொழி' என்னும் தகுதி நிலையை மறுக்க முனைவது, இந்தியப் பண்பாட்டின் பெருமைக்கும், வளமைக்கும் இன்றியமையாத மையக்கூறாக விளங்கும் – உயிராதாரமாக விளங்கும் – உறுப்பு ஒன்று 'அதற்கு இருக்கக்கூடாது' என்று மறுக்க முனைவதற்கு ஒப்பானதாகும்."

பேராசிரியர் ஜார்ஜ் எல்.ஹார்ட் அவர்களது இந்த அறிக்கையில் உள்ள கருத்துக்கள் இந்தியத் திருநாட்டின் கல்வியாளர்கள் மத்தியில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதோடு; தமிழ் ஆர்வலர்கள் மத்தியில் பெரும் எழுச்சியையும் ஏற்படுத்தியது.

செம்மொழி சிறந்திட; தொடர் செயல்பாடுகள்!

உடன்பிறப்பே,

தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவித்திடத் தேவைப்படும் நடவடிக்கைகளை உடனடியாக மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கழக அரசின் சார்பில், தொடர்ந்து மத்திய அரசுக்கு நினைவூட்டுக் கடிதங்கள் அனுப்பப்பட்டன. 13.6.2000 அன்று பிரதமர் வாஜ்பய் அவர்களுக்கு நான் நினைவூட்டுக் கடிதம் அனுப்பினேன். 18.12.2000 அன்று முதலமைச்சர் என்ற முறையில் பிரதமர் வாஜ்பய் அவர்களுக்கு நான் அனுப்பிய கடிதத்தில், "ஏற்கனவே நான் அனுப்பிய கடிதங்களின்பால் தங்களது அன்பான கவனத்தை ஈர்த்திட விரும்புகிறேன். தொன்மையும், வளமும் நிறைந்த தமிழ்மொழியைச் **செம்மொழி** எனப் பிரகடனம் செய்திட வேண்டுமென்ற தமிழக அரசின் கோரிக்கை, மத்திய அரசிடம் நீண்டகாலமாக நிலுவையில் இருந்து வருகிறது. உண்மையும், நேர்மையும் வாய்ந்த மாநில அரசின் இக்கோரிக்கையை பரிசீலனை செய்து மத்திய அரசு உரிய ஆணைகளைப் பிறப்பித்திட வேண்டு மென்று அன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன் " என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

ஆட்சி அளவில் என்று மட்டுமல்லாமல், கட்சிரீதியாகவும் – அரசியல்ரீதியாகவும், தமிழ்ச் செம்மொழிக் கோரிக்கையைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்துச் செல்லவேண்டியது அவசர அவசியம் என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் முடிவு செய்தது. அதன் எதிரொலியாகத்தான் – அனைத்து மாநிலங்களின் ஆட்சிமொழிகளும், மத்திய அரசின் ஆட்சிமொழிகளாக ஆக்கப்பட வேண்டுமென்றும்; அப்படி அனைத்து மாநில மொழிகளையும், ஆட்சி மொழிகளாக ஆக்குவது உடனடியாக இயலாது என்ற நிலை ஏற்படுமாயின்; முதல்கட்டமாக, திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் ஒன்றான, இலக்கியப் பண்பாட்டு வளம் நிறைந்த மொழியான தமிழ்மொழியை மத்திய ஆட்சி மொழிகளுள் ஒன்றாக ஆக்கவேண்டுமென்று – தொடர்ந்து தனது தேர்தல் அறிக்கைகளில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லிவந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்; 2001 சட்டமன்றத் தேர்தல் அறிக்கையில், முதல்முறையாக, "தமிழ்மொழியைச் செம்மொழியாக அறிவித்திட

வேண்டுமென்று தி.மு.க. வலியுறுத்தும்'' என்ற வாக்குறுதியை இடம்பெறச் செய்தது. தேர்தல் வாக்குறுதியுடன் நில்லாமல்; கழகம், அதை வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுவதற்கான செயல் திட்டங்களை வகுத்து, களத்தில் இறங்கியது.

2002ஆம் ஆண்டு, மே திங்கள் 4 மற்றும் 5ஆம் நாட்களில் தலைநகர்த் தமிழ்ச் சங்கமும், பெங்களூர்த் தமிழ்ச் சங்கமும் இணைந்து; தமிழ் ஆட்சிமொழி, தமிழ்ச் செவ்வியல் மொழி, திருக்குறள் தேசிய நூல் எனும் முப்பெரும் முழக்கத்துடன் மாநாடு நடத்தின. அந்த மாநாட்டில், “தமிழ் மொழியானது காலத்தொன்மை– இலக்கிய, இலக்கண வளமை – வாழும் இளமை, தாய்மை ஆகியவற்றின் காரணமாக இன்னபிற மொழிகளுள் முதலிடம் பெறுகிறது. தமிழ்மொழியைச் செவ்வியல் மொழியாக அறிவிக்கவேண்டுமெனத் தொடர்ந்து, பல்லாண்டுகளாக வலியுறுத்தி வரும் ஒட்டுமொத்த தமிழர்களின் உணர்வினை அறிந்தும், மைய அரசு மேலும் காலந்தாழ்த்தி வரும் நிலை வருந்தத்தக்கது. இனியும் காலங்கடத்தாமல், உடனே தமிழ் மொழியைச் செவ்வியல் மொழியாக அறிவிக்க வேண்டுமென இம்மாநாடு மைய அரசை மிகவும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறது'' என்ற தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

2003, ஏப்ரல் திங்கள் 13ஆம் நாள், தமிழ் மொழி அகாதெமியின் சார்பில் சென்னையில் பத்தாவது தேசிய மொழிகளின் மாநாடு நடைபெற்றது. அந்த மாநாட்டில், “இலக்கியக் கடல் விருது'' எனக்கு வழங்கப்பட்டது. அந்த விருதினைப் பெற்றுக்கொண்டு, தமிழ் செம்மொழி என்பதன் தொடர்பாக நான் ஆற்றிய உரை, உடன்பிறப்பே, நீ நினைவு கூர்ந்திட வேண்டிய கருத்துக்கள் நிறைந்தது என்பதால், அதன் முக்கியமான பகுதிகளைப் பின்வருமாறு வழங்குகிறேன்:

“எல்லோராலும் இங்கே பேசப்பட்டது, தமிழ் செம்மொழியாக ஆக்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும். ஆக்கப்படவேண்டும் என்பதைவிட, அழைக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான் பொருத்தம். ஏனென்றால், ஏற்கனவே தமிழ் செம்மொழிதான். அதில் யாருக்கும் இருவேறு கருத்து கிடையாது. ஆனால், அது செம்மொழி என்று அழைக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான் இன்றைக்கு நாம் எடுத்து வைத்திருக்கின்ற கோரிக்கை. தமிழ் மொழியைச் செம்மொழி என்று அழைக்கப்படக்கூடிய தகுதி இருக்கிறதா என்று பார்த்தால், ஒரு மொழி செம்மொழி என்று அழைக்கப்பட என்னென்ன தகுதிகள் வேண்டுமென்றால், பதினோரு தகுதிப்பாடுகளை மொழியியல் வல்லுநர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அந்தப் பதினோரு தகுதிப்பாடுகளும் முற்றிலும் பொருந்தக்கூடிய, உலகத்தின் ஒரேமொழியாகத் தமிழ் திகழ்கிறது.

முக்கியமான உலகமொழிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 600. அதிலே, இலக்கிய, இலக்கணம் உடைய மொழிகள் 300. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட வரலாற்றை உடைய மொழிகள் 6. அவை, தமிழ், சீனம், சமஸ்கிருதம், இலத்தீன், ஹீப்ரு, கிரீக் ஆகியன. அதிலே, இலத்தீனும், ஹீப்ருவும், ஏறத்தாழ இறந்த மொழிகள் என்று கருதப்படக்கூடியவை. ஆனால், இஸ்ரேல் அரசால்,

ஹீப்ரூவுக்கு உயிரூட்டும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டு, ஓரளவிற்கு அதிலே வெற்றியும் பெற்று வருகிறது.

இறப்பின் எல்லை வரை சென்றுவிட்ட கிரேக்க மொழி, அந்த நாடு விடுதலை பெற்ற பின், புதுவாழ்வு பெற்று வருகிறது என்று சொல்லலாம். சமஸ்கிருதம் என்றுமே பேச்சு வழக்கு மொழியாக இருந்ததேயில்லை. அது எழுத்து வழக்குக்கு மாத்திரம்தான் பயன்படுகிற மொழி. ஆனால், இந்தியாவிலே உள்ள மூத்த மொழிகளிலே, ஒரு மொழி வடமொழியான சமஸ்கிருதம் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. நான் ஏற்கனவே தமிழில் எழுதியுள்ள குறளோவியம், அந்த வடமொழியில், சமஸ்கிருதத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு இன்று வெளியிடப் பட்டிருக்கிறது. அடுத்து, சீனமொழியை எடுத்துக்கொண்டால், சீனமொழி பட எழுத் துக்கள், சித்திர எழுத்துக்களைக் கொண்ட மொழி. ஆனால், தமிழ்மொழி ஒன்றுதான், மனித சிந்தனைகளை, நுண்ணிய உணர்வுகளைப் பிசிறில்லாமல், அழுத்தந் திருத்தமாக, துல்லியமாக உணர்த்தும் ஆற்றல் கொண்ட மொழி என்று நானல்ல; மொழியியல் தந்தை என்று போற்றப்படுகின்ற டாக்டர் எமினோ அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த மொழி நம்முடைய மொழி.

ஐரோப்பாவை மொழிவழியிலே அறிந்து கொள்ள வேண்டுமேயானால், இலத்தீன், ஹீப்ரூ, கிரீக் மொழிகளின் துணை தேவைப்படுவதைப்போல; இந்தியாவை அறிய தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய இரு மொழிகளின் துணை தேவை. இந்திய மொழிகளுக்குத்தாயாக, இந்த இரண்டு மொழிகள்தான் உள்ளன.

பண்டித நேரு அன்றைக்கு எழுதிய உலகச் சரித்திரம் என்ற நூலில் மொஹஞ்சதாரோ, ஹாரப்பா ஆகிய இடங்களில் இருப்பது திராவிட நாகரிகம் என்று ஒப்புக்கொண்டு எழுதினார். அப்படிப்பட்ட நாகரிகத்திற்குச் சொந்தக்காரர்களாகிய நம்முடைய மொழி தமிழ்மொழி. அந்தமொழிதான் ‘கிளாசிகல் லாங்வேஜ்‘ ஆக, செம்மொழியாக அறிவிக்கப்பட வேண்டுமென்று நாம் இன்றைக்கு முறையீடு வைக்கிறோம். இந்த முறையீடு வெற்றிபெற்றால், என்ன பயன், தமிழ் செம்மொழியாகிவிட்டால் என்ன ஆகிவிடும் என்று கேட்பவர்களுக்கு நான் தருகின்ற விளக்கம் இதுதான்.

மத்திய அரசு தமிழைச் செம்மொழி என்று அறிவித்தால், இந்தியப் பல்கலைக் கழக மானியக்குழு அதனை ஏற்கும். அதன்பின், அனைத்து இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களிலும், தமிழ்த்துறை தனித்துறைகளாக உருவாகும். தமிழ் மொழி, தமிழ்க்கலை, இலக்கிய ஆய்வுகள் முனைப்பாக நடைபெறும். இந்தியப் பல்கலைக்கழக மானியக் குழு, தமிழைச் செம்மொழியாக ஏற்றால், உலகப் பல்கலைக்கழகங்கள் அனைத்தும் அதை ஏற்கும். உலகப் பல்கலைக்கழகங்களில் இப்போது, கீழ்த்திசை மொழிகளில் ஒன்றாக தமிழ் இருந்துவரும் நிலைமை மாறி, தனியே தமிழ்த் துறைகள் உருவாக்கப்படும்.

மத்திய அரசு, சமஸ்கிருத ஆண்டாக அறிவித்ததைப் போல, தமிழ்

ஆண்டு என்று அறிவிக்க வாய்ப்பு ஏற்படும். சமஸ்கிருத ஆண்டைக் கொண்டாட, 15 கோடி ரூபாயை மத்திய அரசு ஒதுக்கியதைப் போல, தமிழுக்கும் ஒதுக்கிக் கொண்டாடும் நிலை உருவாகும். தமிழர்களின் கலை, இலக்கியப் பண்பாட்டுச் சிறப்புக்களை விவரிக்கும் கலைக் களஞ்சியத் தொகுதிகள் உருவாக்கப்பட வாய்ப்பு ஏற்படும். தமிழ்மொழி– ஆங்கில அகராதிகள் பல வெளிவரலாம். அதற்கான செலவு மத்திய அரசு ஏற்கலாம். அறிவியல் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு வேகமூட்டும் வகையில், மேலும் பல திட்டங்கள் வகுத்துச் செயல்பட வாய்ப்பு ஏற்படும்.இந்திய மொழிகளில் மட்டுமல்லாமல், ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு போன்ற மொழிகளில், தமிழிலக்கியங்களும், நவீனப் படைப்புகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு உலகெங்கும் பரவும்.

இதனை நிறைவேற்றுவதற்காகத்தான், திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி நடைபெற்றபோது, பல முயற்சிகளிலே ஈடுபட்டோம். தமிழைச் செம்மொழியாக ஆக்கிடவேண்டுமென்று மத்திய அரசிடம் ஏற்கனவே வைக்கப்பட்ட கோரிக்கை சம்பந்தமான ஆவணங்களையெல்லாம் எடுத்துப் பார்த்து – பரிந்துரைகளை எல்லாம் படித்துப் பார்த்து – தமிழைச் செம்மொழியாக ஆக்கவேண்டுமென்ற இந்த மாநாட்டினுடைய தீர்மானத்தை, 1918ஆம் ஆண்டிலிருந்து நாம் இதுவரை படிப்படியாக நிறைவேற்றி வருகின்ற இந்தத் தீர்மானக் கருத்தைச் செயல்படுத்த வேண்டுமென்று, இந்த மாநாட்டின் சார்பாக நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்".

தமிழ் செம்மொழி சம்பந்தமாக நான் ஆற்றிய இந்த உரை, தமிழ் ஆர்வலர்கள் மத்தியில் பெரும் உணர்ச்சியையும், வரவேற்பையும் ஏற்படுத்தியதோடு; ஆங்கில நாளேடுகளிலும் விரிவாக வெளியிடப்பட்டு, மத்திய அரசியலாரின் கவனத்தையும், கருத்தையும் ஈர்த்தது.

2003, மே திங்கள் 3, 4ஆம் நாள்களில் திருவனந்தபுரம் தமிழ்ச் சங்கமும், தலைநகர்த் தமிழ்ச் சங்கமும் இணைந்து, திருவனந்தபுரம் தமிழ்ச் சங்க வளாகத்தில் நடத்திய மாநாட்டில், நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தில், "உலகில் உள்ள மொழிகளில் தமிழ், கிரேக்கம், இலத்தீன், சமஸ்கிருதம், சீனம் ஆகிய ஐந்தும் மூத்தமொழிகளாகும். ஆனால், இந்த மொழிகளில் கிரேக்கம், இலத்தீன், சமஸ்கிருதம் போன்ற மொழிகள் வழக்கொழிந்த நிலையிலும், அவற்றிற்குச் செவ்வியல் மொழித் தகுதி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், காலத் தொன்மை, இலக்கிய வளம், தாய்மைத் தன்மை, உயிரோட்டம் ஆகியவற்றைப் பெற்ற தமிழ் மொழியைச் செவ்வியல் மொழி என அறிவிக்க இந்திய அரசு மறுக்கிறது. தமிழைச் செவ்வியல் மொழியாக ஏற்றுக் கொண்டு அதற்குரிய நிலையினை உருவாக்கிட வேண்டும்" என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தினை வலியுறுத்தி; மீண்டும் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் – அதன் செயலாளர்

திரு.ச.ராமநாதன் அவர்களது முயற்சியின் பயனாக 20.7.2003 அன்று தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. அதனைத் தொடர்ந்து, பேரணி ஒன்றும் நடத்தப்பட்டது. இந்தப் பேரணியில், தமிழறிஞர்களும், தமிழ்ச் சான்றோர்களும், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கக் கல்வி நிலையங்களில் பணிபுரியும் ஆசிரிய, ஆசிரியைகளும், மாணவ மாணவிகளும் என ஐயாயிரத்திற்கும் மேற்பட்டோர் கலந்து கொண்டனர்.

18.8.2003 அன்று தலைநகர்த் தமிழ்ச் சங்கம், தில்லித் தமிழ்ச் சங்கம் மற்றும் தமிழ் அமைப்புகளின் சார்பில், நாடாளுமன்றம் முன் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் நடத்தப்பட்டது. அந்த உண்ணாவிரதத்தில், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும் மற்றும் மத்திய அமைச்சர்களுமான; டி.ஆர்.பாலு, ஆ.இராசா, ஏ.கே.எஸ்.விஜயன், ஏ.டி.கே.ஜெயசீலன், டி.வேணுகோபால், எஸ்.அக் கினிராஜ், ஆதிசங்கர், ஆ.கிருட்டினசாமி, வி.வெற்றிச் செல்வன், பேராசிரியர் சங்கர லிங்கம், ச.விடுதலைவிரும்பி, ஆர்.சண்முக சுந்தரம் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

இந்த உண்ணாவிரதப் போராட்டம் குறித்து, தமிழகக் காங்கிரஸ் கட்சியின் ஒழுங்கு நடவடிக்கைக் குழுத் தலைவரும், தமிழ்நாடு காந்திப் பேரவைத் தலைவருமான இலக்கியச் செல்வர் குமரி அனந்தன், 12.8.2003 அன்று வெளியிட்ட அறிக்கையில், "தமிழ் பயிற்று மொழி, செவ்வியல் மொழி என்றெல்லாம் ஆகவேண்டுமென்பது நமது நெடிதுநாள் கோரிக்கையாகும். பாரதி நூற்றாண்டு விழாவை 52 வாரங்களும், பாரதிதாசன் நூற்றாண்டு விழாவை 52 வாரங்களும் கொண்டாடிய அமைப்பு எமது இலக்கியப் பேரவையாகும். அதன் சார்பில், நான் உண்ணா நோன்பில் கலந்து கொள்கிறேன்" என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

அதைப் போலவே, எம்.ஜி.ஆர். கழகத் தலைவர் அருமை நண்பர் ஆர்.எம்.வீரப்பன் அவர்கள் 13.8.2003 அன்று வெளியிட்ட அறிக்கையில்,

"90 வருடங்களுக்கு முன்பே, தமிழைச் செம்மொழியாக்க வேண்டுமென்று தமிழறிஞர்கள் வற்புறுத்தியிருக்கின்றார்கள். இதற்காக, கட்சிபேதமின்றி கடந்த சில வருடங்களாகத் தமிழறிஞர்கள் மத்திய அரசை வலியுறுத்திப் பல போராட்டங்களை நடட்தி வருகிறார்கள். டெல்லியில் நடைபெறவுள்ள உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை தமிழ்மக்களும், அனைத்துக் கட்சியினரும் ஆதரிக்கிறார்கள். இந்தப் போராட்டத்தில் எம்.ஜி.ஆர். கழகம் கலந்து கொள்ளும்" என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்து, டெல்லியில் நடைபெற்ற உண்ணாவிரதப் போராட்டத்திற்குப் பிறகு, 19.8.2003 அன்று போராட்டக் குழுவின் சார்பில் இந்தியப் பிரதமர் வாஜ்பய் அவர்களிடமும், குடியரசுத் தலைவர் அப்துல் கலாம் அவர்களிடமும் தமிழைச் செம்மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளக் கோரும் மனு கொடுக்கப்பட்டது.

பன்னாட்டுத் தமிழுறவு மன்ற அமைப்பாளர் பெருங்கவிக்கோ

வா.மு.சேதுராமன், தலை நகர்த் தமிழ்ச்சங்கப் பொதுச் செயலாளர் புலவர் த.சுந்தரராசன், புலவர் அறிவுடைநம்பி, பேராசிரியர் ஆறு.அழகப்பன், முனைவர் தி.க.சு. கண்ணன், பெங்களூர்த் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் சுப்பிரமணியன், டெல்லித் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் முகுந்தன் ஆகியோர் – மத்திய அரசு ஏற்கனவே சமஸ்கிருதம், பாரசீகம், அராபிய மொழிகளைச் செம்மொழிகளாக அறிவித்திருக்கும் நிலையில்; தமிழின் வளமையையும், தனித்தன்மையையும், தொன்மையையும் கருதி அதனைச் செம்மொழியாக அறிவிக்க வேண்டு மென்றும்; கடந்த நூறு ஆண்டுகளாக எழுப்பப்பட்டுவரும் இக்கோரிக் கையை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றும் – பிரதமரிடமும், குடியரசுத் தலைவரிடமும் வலியுறுத்தினர். இக்கோரிக்கை ஏற்கனவே மத்திய அரசின் பரிசீலனையில் இருப்பதாக அவர்களிடம் பிரதமர் வாஜ்பய் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்தார்.

தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவித்திட எழுப்பப்பட்டு வரும் கோரிக்கை குறித்து, திராவிடர் கழகத் தலைவர் திரு. கி.வீரமணி அவர்கள் **2.9.2003** அன்று வெளியிட்ட அறிக்கையில், "தொன்மையும் வளமும் மிக்க மொழியான தமிழைச் செம்மொழியென்று அறிவிக்க வேண்டுமென்பதை, மொழியியல் வல்லுநர்கள்– அறிஞர்கள் முதல் அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள், சமூக அமைப்புகளின் தலைவர்கள், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் முதல் அனைவரும் ஒரேகுரலில், மாற்றுக் கருத்து ஏதுமின்றி வாஜ்பய் தலைமையிலான மத்திய தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணி அரசுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தனர். இக்கோரிக்கை கிணற்றில் போட்ட கல்லாக இருக்கிறது. இதற்கிடையே; – தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவிப்பது தொடர்பாக பரிந்துரை அளிக்குமாறு, மத்திய மனிதவள மேம்பாட்டுத்துறை, தனது அமைச்சக அதிகாரிகளிடம் கேட்டதாகவும்; பயன்பாட்டில் இல்லாத இறந்த மொழியை மட்டுமே செம்மொழியாக அறிவிக்க முடியுமென்றும்; தமிழ்மொழிக்கு அனைத்து வளங்களும் உள்ளபோதிலும், அது பயன்பாட்டில் இருப்பதால் செம்மொழியாக அறிவிக்க இயலாதென அமைச்சருக்கு அதிகாரி கள் பரிந்துரைத்துள்ளதாகவும்; – திடீரென்று ஏடுகளில் அதிகாரபூர்வமின்றி ஒரு செய்தி வெளிவந்துள்ளது. சமஸ்கிருதத்தோடு ஒப்பிடுகையில், தமிழ் வளமான மொழியாக இருப்பதால், அது செம்மொழிக்குள்ள தகுதியற்ற மொழி யென்றால், அதைவிடக் கேலிக்கூத்து வேறு உண்டா ? உலகத் தமிழர்கள் முதல் உள்நாட்டுத் தமிழர்கள் வரை அனைவரும் இதனை ஒரு உரிமைப் பிரச்சினையாகக் கருதிட வேண்டும்" என்று அவர் அறைகூவல் விடுத்தார்.

மத்திய ஆட்சியில் இருந்த தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணியில் பெரும்பங்கு வகித்து வந்த பா.ஜ.க.வில்; முரளி மனோகர் ஜோஷி போன்ற முன்னணித் தலைவர்கள் சிலர், தமிழ் செம்மொழியென அறிவிக்கப்பட வேண்டுமெனும் கோரிக்கை தொடர்பாகக் கொண்டிருந்த அணுகுமுறையும், காட்டிய தாமதமும் தமிழ்ச் செம்மொழி அறிவிப்பைத் தள்ளிப்போடச் செய்தன என்ற நிகழ்வினை; வரலாறு கருத்தில் எடுத்துக் கொண்டுள்ளது என்பதை மறுத்திட இயலாது.

கடிதமல்ல; காலத்தால் அழிக்க முடியாத செப்பேடு!

உடன்பிறப்பே,

ஆட்சியிலே இருந்தாலும், எதிர்க்கட்சியாகச் செயல்பட்டாலும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், தான் ஏற்றுக்கொண்ட இலட்சியங்களுக்காக என்றென்றும் குரல் கொடுத்துக் கொண்டேயிருக்கும் என்பதற்குக் கழக வரலாற்றில் எண்ணற்ற சான்றாவணங்கள் இருக்கின்றன. தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவித்திட வேண்டுமென்பது கழகத்தின் இலட்சியம். அந்த இலட்சியத்தை நிறைவேற்றிட, ஆட்சியில் இருந்தபோது மேற்கொண்ட முயற்சிகளின் தொடர்ச்சியாக, எதிர்க்கட்சியாக இருந்த போதும் கழகம் தொய்வில்லாத நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தலைவர் என்கிற முறையில் நான், பிரதமர் வாஜ்பய் அவர்களுக்கு தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவிக்க வேண்டிய அவசியம் குறித்து, 22.4.2003 அன்று ஒரு கடிதம் எழுதினேன். அந்தக் கடிதத்தில்;

"தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவிக்க வேண்டுமென்பது எனது இதயபூர்வமான கோரிக்கை. கடந்த பல ஆண்டுகளாக நான் வலியுறுத்தி வரும் இந்தக் கோரிக்கையை மீண்டும் உங்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். தமிழ்மொழி எப்போது தோன்றியது என்பதை இதுவரை எந்த அறிஞரும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. கல்தோன்றி மண் தோன்றுவதற்கு முன்பே தோன்றிய மொழி தமிழ்மொழி என்று அறிஞர்கள் பலர் கூறியுள்ளனர். இதுவே தமிழின் தொன்மையைப் பறைசாற்றுகிறது. அத்தகைய பெருமை வாய்ந்த தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவிக்க வேண்டும் என்று மத்திய அரசை நான் நீண்டகாலமாக வலியுறுத்தி வருகிறேன்.

நான், தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவிக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கை தொடர்பாகப் பலமுறை மத்திய அரசுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளேன். இந்நிலையில், தங்கள் தலைமையில் நடைபெறும் தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணி அரசு, நீண்ட எதிர்பார்ப்புடன் கூடிய இந்தக் கோரிக்கையை நிறைவேற்றும் என்று

நம்புகிறேன்'' என்று மீண்டும் மத்திய அரசுக்கு நினைவூட்டி, வலியுறுத்தினேன்.

2003ஆம் ஆண்டு, செப்டம்பர்த் திங்கள் 20, 21 ஆகிய நாட்களில் நடைபெற்ற விழுப்புரம் மாவட்டத் தி.மு.க. மாநாடு; விழிப்புணர்ச்சி ஊட்டிய மாநாடாக – எழுச்சியும், ஏற்றமும் மிகுந்த மாநாடாக – பயன்விளைத்திடும் வகையில் பாங்குற நடைபெற்றது. அந்த மாநாட்டில் "செம்மொழியாக அறிவிக்கப்படுவதற்கும், மத்திய ஆட்சிமொழிகளில் ஒன்றாக இடம் பெறுவதற்கும் அனைத்துத் தகுதிகளும் தமிழ்மொழிக்கு இருந்தும்; பலமுறை மத்திய அரசிடமும், நாடாளுமன்றத்திலும் இக் கோரிக்கை வலியுறுத்தப்பட்டும்; இதுவரை அதனை ஏற்று அறிவிக்காமல் இருக்கும் மத்திய அரசின் மெத்தனப் போக்கைச் சுட்டிக் காட்டுவதுடன்; உடனடியாக அதற்கான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று மத்திய அரசை வலியுறுத்தி'' தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

இந்தத் தீர்மானத்தையொட்டி, தி.மு.க. தலைமை இலக்கிய அணி சார்பாக, தமிழகம் முழுவதும் 15 மாவட்டத் தலைநகரங்களில் தமிழ்ச் செம்மொழி – ஆட்சிமொழிக் கருத்தரங்குகள் நடத்தப்பட்டன. முனைவர் மு.பி.மணிவேந்தன் மற்றும் மாநில நிர்வாகிகள் இந்த நிகழ்ச்சிகளை முன்னின்று நடத்தினர்.

விழுப்புரம் மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட; தமிழ் ஆட்சிமொழி – செம்மொழி, காவேரி ஆணையம், சேதுசமுத்திரத் திட்டம், பொடா– எஸ்மா, டெஸ்மா சட்டங்கள் ஆகியவை குறித்த தீர்மான விளக்கக் கூட்டங்கள் தமிழகமெங்கும் நடைபெற்று, கழகச் சொற்பொழிவாளர்கள் உரையாற்றினர். அந்தத் தீர்மானங்களை வலியுறுத்தி, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், 1.11.2003 அன்று மத்திய மாநில அரசு அலுவலகங்கள் முன் மறியல் அறப்போராட்டத்தை நடத்தியது.

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் முயற்சியால், 10.1.2004 அன்று தமிழறிஞர்களின் கூட்டம் ஒன்று நடைபெற்றது. அக்கூட்டத்தில், செம்மொழிக் கோரிக்கையினைத் தமிழறிஞர்கள் மட்டுமன்றிப் பாமரர்களும் அறியவேண்டுமென்றும்; அவர்களும் அந்தக் கோரிக்கைக்கு ஆதரவு நல்கிட வேண்டுமென்றும்; எனவே ஒருகோடிக் கையெழுத்து இயக்கத்தினை நடத்தி, நடுவண் அரசை வலியுறுத்தவேண்டுமென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. அதன் தொடக்க விழா 12.1.2004 திங்களன்று கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கப் பெருமன்றத்தில், தஞ்சை நகர்மன்றத் தலைவர் திரு.கு.சுல்தான் முதல் கையெழுத்திட நடைபெற்றது. சம்பந்தப்பட்ட அனைவரும், தமிழ் ஆர்வலர்களும் மேற்கொண்ட தீவிர முயற்சிகளின் காரணமாக, மிகக்குறுகிய காலத்திலேயே அந்த இயக்கம் இலக்கினை அடைந்தது.

2004, மே மாதம் நடைபெற்ற நாடாளுமன்றத் தேர்தலையொட்டி; திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வெளியிட்ட தேர்தல் அறிக்கையில், முதன் முதலாக செம்மொழிக் கோரிக்கையின் நோக்கத்தை விளக்கி; "இந்தியாவில் உள்ள அனைத்துப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் தமிழுக் கென்று துறை ஏற்படுத்திடவும், தமிழ் ஆராய்ச்சிக்கென மத்திய அரசு ஆண்டுதோறும் நிதி ஒதுக்கிடவும்,

உலகளாவிய (Global) பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழ் ஆராய்ச்சிப் பணி நடைபெறவும் வாய்ப்பாக, செம்மொழிக்குள்ள அனைத்துத் தகுதிகளும் கொண்ட தமிழ் மொழியை உயர்தனிச் செம்மொழியென அறிவிக்க வேண்டுமென திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மத்திய அரசைத் தொடர்ந்து வலியுறுத்தும்'' என்ற வாக்குறுதி இடம் பெற்றது.

நாடாளுமன்றத் தேர்தல்கள் நடைபெற்று, அதில் தியாகத் திருவிளக்காம் திருமதி சோனியாகாந்தி அவர்களின் தலைமையில் அமைந்த ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி வெற்றிபெற்று; டாக்டர் மன்மோகன்சிங் அவர்கள் தலைமையில் ஆட்சி அமைத்தது. ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணியில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் உள்ளிட்ட பல கட்சிகள் இடம் பெற்றன. நாடாளுமன்றத் தேர்தல்களுக்கு முன்பிருந்தே திருமதி சோனியா காந்தி அவர்களிடம் நாம் தொடர்ந்து எடுத்துரைத்து வந்ததன் விளைவாக, மத்தியில் ஆட்சி அமைந்ததற்குப் பிறகு வெளியிடப்பட்ட குறைந்தபட்ச பொதுச்செயல் திட்ட அறிக்கையில் (National Common Minimum Programme); தமிழ்மொழி, செம்மொழியென பிரகடனப்படுத்தப்படும் (Tamil will be declared as a Classical Language) என்ற செயல் திட்டமும் இடம் பெற்றது. இது செம்மொழி வரலாறு ஒரு சிறப்பான கட்டத்தை எட்டிவிட்டது என்பதை உலகத்திற்கு உணர்த்தியது.

7.6.2004 அன்று நாடாளுமன்றக் கூட்டுக் கூட்டத்தில் உரையாற்றிய இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் டாக்டர் ஏ.பி.ஜெ.அப்துல்கலாம் அவர்கள், தமிழ் செம்மொழியென பிரகடனப்படுத்தப்படும் (Tamil will be declared as a Classical Language) என்று செய்த அறிவிப்பு, தமிழறிஞர்களையும், தமிழ் ஆர்வலர்களையும், உலகெங்கிலும் வாழும் தமிழர்களையும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்தியது. 2004, ஆகஸ்டுத் திங்கள் 21, 22 ஆகிய நாட்களில் சேலம் மாநகரில் நடைபெற்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழகச் சிறப்பு மாநாட்டில்; "கடந்த ஒரு நூற்றாண்டாகத் தமிழறிஞர்கள் பலரும், தமிழ்மொழி உயர்தனிச் செம்மொழியேயென்று தக்க சான்றுகள் தந்து, வலியுறுத்தி வந்தாலும், தமிழ்மொழியின் அந்தச் சிறப்புத் தகுதியை மத்திய அரசு ஏற்கவேண்டும் என்பதைக் கலைஞர் அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்தபோதே, பிரதமர் வாஜ்பய் அவர்களுக்குக் கடித வாயிலாகவும், நேரிலும் பலமுறை வலியுறுத்தி வந்ததுடன், தி.மு.க. நாடாளுமன்றத் தேர்தல் அறிக்கையிலும் அதனை இடம்பெறச் செய்து, தமிழ்மொழியைச் செம்மொழியென அறிவிக்க வேண்டுமென்று தொடர்ந்து வலியுறுத்தியதற்கிணங்க, மத்திய ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி அரசு, அதனை ஏற்று குடியரசுத் தலைவர் உரையில் அறிவித்திருப்பதை இம்மாநாடு வரவேற்பதுடன், விரைவில் அதற்குரிய அரசாணை வெளியிடவும் கேட்டுக் கொள்கிறது" என்ற தீர்மானம்; பேராசிரியர் மு.பி.பாலசுப்பிரமணியம் முன்மொழிந்திட, திரு.ச.அமுதன் வழிமொழிய, ஒருமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டது.

திருமதி சோனியா காந்தி அவர்களின் வழிகாட்டுதலிலும், டாக்டர்

மன்மோகன்சிங் அவர்களின் தலைமையிலும் இயங்கி வரும் மத்தியிலுள்ள ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி அரசு, 12.10.2004 அன்று, தமிழைச் செம்மொழியெனப் பிரகடனம் செய்து அறிவிக்கை ஒன்றை வெளியிட்டது. இந்த அறிவிக்கை வெளியானதும், நான் எவ்வளவு குதூகலம் கொண்டிருப்பேன் – எனது உள்ளம் எந்த அளவுக்கு மகிழ்ச்சியால் துள்ளியிருக்கும் – எனது மனதில் எவ்வளவு பெருமிதம் முளைத்திருக்கும்; என்பதையெல்லாம் உடன்பிறப்பே, என்னை முழுதும் அறிந்த நீ நிச்சயம் உணர்வாய். தந்தை பெரியார் அவர்கள் என்னைத் தட்டிக்கொடுத்துப் பாராட்டியபோதெல்லாம் – அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் என்னை அரவணைத்து உச்சிமுகர்ந்து அன்புமழை பொழிந்தபோதெல்லாம்; அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு ஈடான மகிழ்ச்சி அப்போது என்னுள் குடிகொண்டிருந்தது. அதன் வெளிப்பாடாகத்தான் 10.10.2004 அன்று சென்னையில் தமிழ் மொழி அகாதமி நடத்திய பாராட்டு விழாவிலும்; 17.10.2004 அன்று மதுரையில், மதுரை தமிழ்ச் சங்கமும், தமிழார்வம் உடைய 30க்கும் மேற்பட்ட சங்கங்களும் இணைந்து நடத்திய பாராட்டு விழாவிலும்; நான் ஆற்றிய உரைகள் அமைந்திருந்தன என்பதைத் தமிழார்வலர்கள் அனைவரும் அறிவர். அந்த உரைகள் இத்தொடர் கட்டுரைகளுக்கு முழுதும் பொருத்தமானவையெனினும்; அவற்றில் ஒருசில பகுதிகளை மட்டும் பின்வருமாறு வழங்குகிறேன். அவை இதோ :–

“தமிழ் மொழி செம்மொழி என அறிவிக்கப்பட்டதைக் கொண்டாடுகின்ற வகையில் நாமெல்லாம் இங்கே கூடியிருக்கிறோம். அதற்கு ஒரு பாராட்டு விழா என்றும், அந்தப் பாராட்டு விழா எனக்கென்றும் குறிப்பிட்டிருப்பதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை. திராவிட மொழி ஒப்பிலக்கணம் கண்ட கால்டுவெல் என்கின்ற பேரறிஞர், அவரைத் தொடர்ந்து பல ஆண்டு கால இடைவெளிக்குப் பிறகு, தமிழ்மொழி செம்மொழியாக ஆக்கப்பட வேண்டும் என்று முதல் குரல் கொடுத்த சூரிய நாராயண சாஸ்திரி என்ற பரிதிமாற் கலைஞர், அவர்களைத் தொடர்ந்து தமிழ்ச் சங்கங்கள் பல, தமிழ்ப் புலவர்கள் பலர், தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள் பலர் – இப்படி நூற்றுக் கணக்கில், ஆயிரக்கணக்கில் இந்த ஒரு நிலை நாம் எய்துவதற்காகப் பாடுபட்டிருப்பதை எண்ணிப் பார்க்கும்போது, அவர்களுக்கெல்லாம் நீங்கள் தெரிவிக்க வேண்டிய பாராட்டுக்களை, வழங்கவேண்டிய நன்றியை என் வாயிலாக இன்றைக்கு வழங்கியிருக்கின்றீர்கள் என்று தான் நான் கருதுகிறேனேயல்லாமல், நீங்கள் நன்றியினை ஒரு மூட்டையாகக் கட்டி, என்னுடைய தலையிலே வைத்து, இதைக் கொண்டு போய் அவர்களிடத்திலே சேர்த்திடு என்று கட்டளையிட்டிருக்கிறீர்கள்.

நான் ஒரு கருவி. இந்தக் கருவியைத் தமிழ் நாட்டு மக்கள் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். தமிழ்ப் புலவர்கள், தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உளி சிற்பம் செதுக்குவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டால், அந்த உளியே அந்தச் சிற்பத்தை செதுக்கியதாக பொருள் கொள்ள முடியுமா? அந்தப் பணியை ஆற்றியது சிற்பி. அதைப்போல நான் உளிதான், சிற்பிகள் பலர்,

பல்லாயிரவர். அந்தச் சிற்பிகளுக்கெல்லாம் என் சிரம் தாழ்ந்த வணக்கத்தை, நன்றியை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இன்னும் கொஞ்சம் அணுகிப் பார்த்தால் எந்த வொரு மொழியும் ஒரு அரசைப் பொறுத்துத்தான் வளர முடியும். வரலாற்றை நீங்கள் புரட்டிப் பார்ப்பீர்களேயானால், ஒரு மொழி வளர அரசும், அரசின் ஆதிக்கமும் அந்த அரசை நடத்துகின்றவர்களுடைய ஆதரவும் தேவை என்பதை அறியலாம். அப்படிப் பார்த்தால் தமிழ் செம்மொழியாக ஆவதற்கான வழிவகை வகுக்கின்ற ஒரு அரசு இந்தியாவிலே உருவாயிற்று என்பதே உண்மை. அந்த அரசின் கடமையாகத்தான் தமிழ் செம்மொழியாக இன்றைக்கு ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தப் பொறுப்பை நிறைவேற்றிய டாக்டர் மன்மோகன் சிங் அவர்களுக்கும், வழிகாட்டும் குழுவிற்கு பொறுப்பேற்றிருக்கின்ற திருமதி.சோனியா காந்தி அம்மையார் அவர்களுக்கும் இந்தப் பெருவிழாவின் சார்பாக நான் நன்றியினைக் கூறக் கடமைப்பட்டிருக் கிறேன்.

அதே நேரத்தில் 1924ஆம் ஆண்டு 80 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழகத்தில், தஞ்சைத் தரணியில் எங்கோ ஒரு சிற்றூரில், திருக்குவளை என்ற கிராமத்தில் முத்து வேலருக்கும், அஞ்சுகம் அம்மையாருக்கும் மகனாகப் பிறந்த நான் இன்றைக்கு, இந்தப் பெருவிழாவில், தமிழ் நெஞ்சங்கள் எல்லாம் வாழ்த்த, இத்தனை போற்றுதலுக்கும், புகழுதலுக்கும், பெருமைக்கும் உரியவனாக ஆகியிருக்கிறேன் என்றால், இதற்குக் காரணமாக என்னைப் பெற்றெடுத்த தாய் தந்தையாருக்கும், என்னை வளர்த்து ஆளாக்கிய தந்தை பெரியார் அவர்களுக்கும், வழிகாட்டி உய்வித்த அண்ணன் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்கும் என்னோடு ஒத்துழைத்து, உறுதுணையாக இருக்கின்ற உங்கள் அனைவருக்கும், எல்லா உடன்பிறப்புகளுக்கும் இந்த நன்றியைக் காணிக்கையாக ஆக்கு கின்றேன்.

கடந்த காலத்தில் தமிழ் செம்மொழியாக ஆவதற்காகவும், ஆட்சி மொழிகளில் ஒன்றாக ஆவதற்காகவும், விழுப்புரம் மாநாட்டிலே தீர்மானம் நிறைவேற்றி போராட வேண்டியிருந்தது. ஒருலட்சம் பேர் என்னுடைய தலைமையிலே உள்ள இந்த இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சிறைச்சாலைக்கு செல்ல வேண்டியிருந்தது. அப்பொழுதும் கவனிக்கப்படும், பார்ப்போம் என்ற ஒரு ஆறுதல் மொழிகூட கடந்த காலத்திலே இருந்த அரசிடமிருந்து நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், இந்த அரசு, இன்றைக்கு இந்தியாவை ஆண்டு கொண்டிருக்கிற அரசு, நம்முடைய உணர்வைப் புரிந்து கொண்டு, உடனடியாக செம்மொழியாக ஆக்குவோம் என்று குடியரசுத் தலைவர் உரையிலே அறிவித்து, அறிவித்ததை நீங்கள் எப்போது அமலாக்கப் போகிறீர்கள் என்று நாங்கள் வலியுறுத்தி, வலியுறுத்தி, இன்றைக்கு அது ஆக்கபூர்வமாக, அமைச்சரவைக் கூட்டத்திலேயே அங்கீகாரம் பெற்று, தமிழ் மொழி, செம்மொழியாக நம்முடைய மடிகளிலே தவழ்ந்து விளையாடுகின்ற ஒரு காட்சியைக் காணு கின்றோம்.

இது ஒருவருடைய உழைப்பு அல்ல. தமிழ் நாட்டிலே இருக்கின்ற வாக்காளப்

பெருமக்கள் எங்கள் மீது வைத்த நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை. நாங்கள் தமிழ் மீது வைத்துள்ள ஆசை, பாசம் இவைகள் எல்லாம் வீண் போகவில்லை. வீண் போகாமல் பாதுகாத்த பெருமை எனக்கல்ல. என்னுடைய தலைமையிலே நாற்பது பேரை வெற்றிபெறச் செய்த இந்த நாட்டு வாக்காளப் பெருமக்களுக்கு உரியது. தமிழர்களுக்கு உரியது. எனவே, இந்தப் பாராட்டும், நன்றி கூறும் விழாவும், அவர்களுக்கே உரியது''.

பின்னர், **5.3.2006** அன்று திருச்சியிலே நடைபெற்ற தி.மு.கழக மாநாட்டில் திருமதி. சோனியாகாந்தி அவர்கள் முன்னிலையில் நான் உரையாற்றிய போதுதான் என்னுள் பெருக்கெடுத்த உணர்வுகள் குற்றாலத்து அருவியெனக் கொட்டின. அந்த உணர்வுகளை இதனை எழுதும்போது மீண்டும் நான் பெற்று, படிக்கும்போது நீயும் பெறவேண்டும் என்பதற்காக, உரையின் ஒரு பகுதியை பின்வருமாறு வழங்கியிருக்கிறேன்:–

"தமிழைச் செம்மொழியாக்க; நூற்றைம்பது ஆண்டுகாலமாக சூரிய நாராயண சாஸ்திரி என்ற பரிதிமாற் கலைஞர் அவர்களுடைய கோரிக்கை பூட்டு, காய்த்து, பழுத்து, அது அழுகிவிடுமோ என்றெல்லாம் நாம் பயந்திருந்த காலத்தில்; "நாங்கள் இருக்கிறோம், அஞ்சாதீர்கள்'' என்று சொல்லுகின்ற இன்றைய மத்திய ஆட்சி நாம் விடுத்த அந்த வேண்டுகோளை ஏற்று தமிழை செம்மொழி என்று அறிவித்திருக்கிறது. தமிழ் செம்மொழி என்று அறிவித்து; அதைத் தொடர்ந்து அம்மையார் அவர்களே, நவம்பர் **8** அன்று நீங்கள் எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினீர்கள். அந்தக் கடிதத்தில்,

November 8, 2005

Dear Thiru Karunanidhiji,

- I have received your letter of 28th October. I am glad that all the formalities for declaring Tamil as a Classical Language have now been completed. This is an achievement for all the constituents of the UPA Government, but particular credit goes to you and your Party.

With Regards,

Yours sincerely,
Sonia Gandhi.

அதாவது, தமிழை செம்மொழியாக ஆக்குவதற்குத் தேவையான சடங்கு, சம்பிரதாயங்கள் எல்லாம் முடிந்து அது நிறைவேறி விட்டது. இந்தச் சாதனைக்கு ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணிக் கட்சிகள் காரணம் என்றாலும்கூட, குறிப்பாகவும் சிறப்பாகவும், நீதான் இதற்குக் காரணம். உன் தலைமையிலே உள்ள திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்தான் இதற்குக் காரணம் என்று எழுதினீர்கள்.

நான் உங்களுக்குச் சொல்கிறேன். இது ஒரு கடிதமாக அல்ல. காலா காலத்திற்கும், இன்னும் நூறாண்டுகொலம், இருநூறாண்டு காலத்திற்கும் பிறகு என் கொள்ளுப் பேரன் எடுத்துப் படித்து நம்முடைய தாத்தா கட்டிக்காத்த செப்பேடு இது என்று பாராட்டுகின்ற அளவிற்கு ஆக வேண்டும் என்ற ஆர்வம் உள்ளவன் நான்.

இளமைப் பருவத்தில் தமிழ் வாழ்க, தமிழர் வெல்க என்று புலி, வில், கயல் பொறித்த கொடி பிடித்து அரசியல் வாழ்வைத் தொடங்கியவன் நான். அந்த அரசியல் வாழ்வுதான் இன்றளவும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. தமிழ் செம்மொழியாக ஆக, ஒரு வரலாறு உண்டு என்றால், அந்த வரலாற்றை – பெருமையை எனக்கு அளிக்கும் வகையில் நீங்கள் எனக்கு எழுதிய அந்தக் கடிதம் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட்டு, வைரங்கள் பதிக்கப் பட்டு, என்னுடைய கல்லறையிலே எதிர்காலத்தில் மாட்டப்பட வேண்டிய ஒன்று. என்னுடைய நினைவகத்திலே இருக்க வேண்டிய ஒன்று என்கின்ற அந்த பூரிப்போடு நீங்கள் எழுதிய அந்தக் கடிதத்திற்காக என்னுடைய நன்றியையும், வணக்கத்தையும், பாராட்டுக்களையும், வாழ்த்துக்களையும் உங்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்".

இந்த நன்றி உரையின் ஒவ்வொரு சொல்லும் நான் வாழும் காலம் வரை எனது இதயத்திலும்; ஏன், நான் மறைந்த பிறகும்கூட, எனது கல்லறையிலும் எதிரொலித்துக் கொண்டே இருக்கும்!

தமிழ் செம்மொழியாக அறிவிக்கப்பட வேண்டுமென்று, தமிழறிஞர்கள் முதலில் எழுப்பிய குரல் – அமைப்பு ரீதியாக எதிரொலித்து – தமிழர்களின் இதயக் குரலாக மாறி – அரசியல் அரங்கில் ஏற்றம் பெற்று – ஆட்சி மூலமாக அந்தக் குரல் ஆற்றல் பெற்று – தக்கோரிடத்தில் சரியான தருணத்தில் தகுதி படைத்தோரால் உரிய முறையில் எடுத்துரைக்கப்பட்டதால்; தமிழ் அன்னை இன்றைக்குத் தங்கரதத்திலே வீற்றபடி தரணியிலே பவனி வருகிறாள்!

காலம் கனிந்தது. தமிழர்களின் நூறாண்டு காலக் கனவு நனவானது. தமிழ் செம்மொழியெனப் பிரகடனம் ஆயிற்று – செம்மொழி வரலாற்றின் முதல் பாகம் சிறப்பாக நிறைவெய்தி உள்ளது. செம்மொழிக்கு நாம் அடுத்தடுத்து ஆற்றிட வேண்டிய பணிகள் அணிஅணியாக உள்ளன. அவற்றிற்காக நாம் நம்மை ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்வோமாக!

செம்மொழியாம் தமிழ் வாழ்க!

செந்தமிழர் நலம் வாழ்க!

சீர்மிகு தமிழகம் செழித்தோங்கி வளர்ந்திடுக!

ரூ.10/-

558

நக்கீரன்
வெளியீடு